

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 184 (XXVIII) — Nr. 198

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Joi, 17 martie 2016

SUMAR

<u>Nr.</u>		<u>Pagina</u>
HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI		
148.	— Hotărâre privind actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și transmiterea acestora din administrarea Direcției pentru Agricultură a Județului Giurgiu în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu	2–3
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE		
115.	— Ordin al ministrului mediului, apelor și pădurilor privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI 0080 Fânașurile de la Glodeni	3
ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE		
Decizia nr. 4 din 10 februarie 2016 (Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală)		4–13
ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR		
20.	— Decizie privind publicarea în Monitorul Oficial al României, Partea I, a Deciziei civile nr. 568A din 20 noiembrie 2015 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, pronunțată în Dosarul nr. 4.454/2/2015	14–31

HOTĂRĂRI ALE GUVERNULUI ROMÂNIEI**GUVERNUL ROMÂNIEI****HOTĂRÂRE****privind actualizarea valorilor de inventar ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și transmiterea acestora din administrarea Direcției pentru Agricultură a Județului Giurgiu în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu**

Având în vedere prevederile art. 21 și 22 din Ordonanța Guvernului nr. 81/2003 privind reevaluarea și amortizarea activelor fixe aflate în patrimoniul instituțiilor publice, aprobată prin Legea nr. 493/2003, cu modificările și completările ulterioare, și ale art. 2 alin. (1) din Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare,

în temeiul art. 108 din Constituția României, republicată, al art. 867 alin. (1) din Legea nr. 287/2009 privind Codul civil, republicată, cu modificările ulterioare, și al art. 20 din Legea nr. 213/1998 privind bunurile proprietate publică, cu modificările și completările ulterioare,

Guvernul României adoptă prezenta hotărâre.

Art. 1. — Se aprobă actualizarea valorilor de inventar, ca urmare a reevaluării, ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Direcției pentru Agricultură a Județului Giurgiu, potrivit anexei nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă transmiterea unor imobile aflate în domeniul public al statului din administrarea Direcției pentru Agricultură a Județului Giurgiu în administrarea Agenției de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu, potrivit anexei nr. 2.

Art. 3. — Predarea-preluarea imobilelor prevăzute la art. 2 se face pe bază de protocol încheiat între părțile

implicate, în termen de 30 de zile de la data intrării în vigoare a prezentei hotărâri.

Art. 4. — Ministerul Agriculturii și Dezvoltării Rurale își va actualiza în mod corespunzător datele din evidența cantitativ-valorică în termen legal și, împreună cu Ministerul Finanțelor Publice, va opera modificarea corespunzătoare a anexei nr. 3 la Hotărârea Guvernului nr. 1.705/2006 pentru aprobarea inventarului centralizat al bunurilor din domeniul public al statului, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 5. — Anexele nr. 1 și 2 fac parte integrantă din prezenta hotărâre.

PRIM-MINISTRU
DACIAN JULIEN CIOLOȘ

Contrasemnează:
Ministrul agriculturii și dezvoltării rurale,
Achim Irimescu
Ministrul finanțelor publice,
Anca Dana Dragu

București, 10 martie 2016.
Nr. 148.

ANEXA Nr. 1

DATELE DE IDENTIFICARE**ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului și în administrarea Direcției pentru Agricultură a Județului Giurgiu pentru care se actualizează valorile de inventar ca urmare a reevaluării**

Nr. crt.	Codul de clasificare și nr. M.F.P.	Denumirea bunului	Administratorul imobilului	Descrierea tehnică	Adresa	Valoarea de inventar actualizată (lei)
0	1	2	3	4	5	6
1.	8.28.10 39895	Magazie pesticide	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	Suprafață construită = 383 mp; cărămidă	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	26.381
2.	8.28.10 99705	Gard panouri metalice	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	93,5 m; metal	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	2.007
3.	8.28.10 99706	Gard împrejmuire plazuri	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	58 plazuri sârmă	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	188
4.	8.29.08 99707	Teren aferent construcții	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	Suprafață teren = 5.990 mp	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	6.829
5.	8.28.10 99708	Șosea cimentată	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	60 ml	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	797

DATELE DE IDENTIFICARE

ale unor bunuri imobile aflate în domeniul public al statului pentru care se schimbă titularul dreptului de administrare

Nr. crt.	Codul de clasificare și nr. M.F.P.	Denumirea bunului	Locul unde este situat imobilul	Persoana juridică de la care se transmite bunul imobil	Persoana juridică la care se transmite bunul imobil	Caracteristicile tehnice ale bunului imobil care se transmite	Valoarea de inventar (lei)
0	1	2	3	4	5	6	7
1.	8.28.10 39895	Magazie pesticide	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu C.U.I. 20738836	Suprafață construită = 383 mp; cărămidă	26.381
2.	8.28.10 99705	Gard panouri metalice	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu C.U.I. 20738836	93,5 m; metal	2.007
3.	8.28.10 99706	Gard împrejmuire plazuri	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu C.U.I. 20738836	58 plazuri sârmă	188
4.	8.29.08 99707	Teren aferent construcției	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu C.U.I. 20738836	Suprafață teren = 5.990 mp	6.829
5.	8.28.10 99708	Șosea cimentată	Țara: România Județul: Giurgiu Comuna: Comana Str. — nr. —	Direcția pentru Agricultură a Județului Giurgiu C.U.I. 4852439	Agentia de Plăți și Intervenție pentru Agricultură — Centrul Județean Giurgiu C.U.I. 20738836	60 ml	797

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL MEDIULUI, APELOR ȘI PĂDURILOR

ORDIN

privind aprobarea Planului de management și a Regulamentului sitului Natura 2000 ROSCI 0080 Fânașurile de la Glodeni

Având în vedere Referatul de aprobare nr. 108.018/2016 al Direcției biodiversitate, ținând cont de Decizia SEA nr. 1 din 17 februarie 2014 emisă de Agenția pentru Protecția Mediului Vaslui, Avizul Ministerului Culturii nr. 87.593/2015, Adresa Ministerului Agriculturii și Dezvoltării Rurale nr. 210.859/2015, Adresa Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice nr. 64.375/2015 și Adresa Direcției generale păduri nr. 136.825/I.M./2015, în temeiul prevederilor art. 21 alin. (2) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2007 privind regimul ariilor naturale protejate, conservarea habitatelor naturale, a florei și faunei sălbatice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 49/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și ale art. 13 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 38/2015 privind organizarea și funcționarea Ministerului Mediului, Apelor și Pădurilor,

ministrul mediului, apelor și pădurilor emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se aprobă Planul de management al sitului Natura 2000 ROSCI 0080 Fânașurile de la Glodeni, prevăzut în anexa nr. 1.

Art. 2. — Se aprobă Regulamentul sitului Natura 2000 ROSCI 0080 Fânașurile de la Glodeni, prevăzut în anexa nr. 2.

Art. 3. — Anexele nr. 1 și 2*) fac parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 4. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul mediului, apelor și pădurilor,
Viorel Traian Lascu,
secretar de stat

București, 22 ianuarie 2016.
Nr. 115.

*) Anexele nr. 1 și 2 se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 198 bis, care se poate achiziționa de la Centrul pentru relații cu publicul al Regiei Autonome „Monitorul Oficial”, București, șos. Panduri nr. 1.

ACTE ALE ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

COMPLETUL PENTRU DEZLEGAREA UNOR CHESTIUNI DE DREPT ÎN MATERIE PENALĂ

DECIZIA Nr. 4 din 10 februarie 2016

Dosar nr. 4.455/1/2015/HP/P

Mirela Sorina Popescu	— președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, președintele completului
Simona Daniela Encean	— judecător la Secția penală
Luciana Mera	— judecător la Secția penală
Săndel Lucian Macavei	— judecător la Secția penală
Anca Mădălina Alexandrescu	— judecător la Secția penală
Mariana Ghena	— judecător la Secția penală
Geanina Cristina Arghir	— judecător la Secția penală
Luminița Livia Zglimbea	— judecător la Secția penală
Cristina Rotaru Radu	— judecător la Secția penală

S-a luat în examinare sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „*dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal de la 1969 sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.*”

Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost constituit conform prevederilor art. 476 alin. (6) din Codul de procedură penală și art. 274 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Sedința a fost prezidată de către președintele Secției penale a Înaltei Curți de Casație și Justiție, doamna judecător Mirela Sorina Popescu.

La ședința de judecată a participat doamna Mirela Cojocar, magistrat-asistent în cadrul Secției penale, desemnat în conformitate cu dispozițiile art. 276 din Regulamentul privind organizarea și funcționarea administrativă a Înaltei Curți de Casație și Justiție, republicat, cu modificările și completările ulterioare.

Procurorul general al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a fost reprezentat de doamna procuror Justina Codoiu, procuror în cadrul Secției judiciare a Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție.

Magistratul-asistent a prezentat referatul cauzei, arătând că s-au transmis puncte de vedere asupra chestiunii de drept din partea unor curți de apel, tribunale și judecătorii, precum și de către Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție. În acest context, a arătat că la nivelul instanțelor naționale s-au conturat două opinii:

Într-o primă opinie s-a susținut că medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea într-un cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită, prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal anterior sau la noțiunea de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.

În cea de-a doua opinie s-a apreciat că medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea într-un cabinet individual nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită, prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal anterior sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.

În continuare, a arătat că la dosar a fost depus raportul întocmit de judecătorul-raportor care a fost comunicat intimatului-inceput I.C.C., potrivit dispozițiilor art. 476 alin. (9) din Codul de procedură penală.

A mai referat că în cadrul Secției judiciare — Serviciul judiciar penal al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nu există în lucru nicio sesizare având ca obiect promovarea unui recurs în interesul legii vizând această problemă de drept, astfel cum rezultă din Adresa Ministerului Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție nr. 3.207/C/3.054/III-5/2015, și că Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a depus concluzii scrise.

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a acordat cuvântul asupra eventualelor cereri sau chestiuni prealabile și constatând că nu sunt alte cereri sau excepții de formulat, a solicitat procurorului să susțină punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție cu privire la problema de drept supusă dezlegării.

Reprezentantul Ministerului Public a susținut punctul de vedere exprimat în scris, în sensul că sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept dedusă judecătii, este inadmisibilă.

În susținerea acestei opinii a arătat că nu este îndeplinită una dintre condițiile de admisibilitate prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, în sensul că nu există o relație de dependență între interpretarea pe care Înalta Curte de Casație și Justiție o dă problemei de drept cu judecarea căreia a fost investită și modul de rezolvare a fondului cauzei de către instanța care sesizează.

A precizat că inculpatul a fost trimis în judecată pentru complicitate la săvârșirea unei infracțiuni asimilate unei infracțiuni de corupție, al cărei autor, funcționar în cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Bacău, a fost condamnat printr-o hotărâre penală definitivă, împrejurare față de care este evident că între determinarea calității de funcționar public a medicului care își desfășoară activitatea într-un cabinet individual de medicina muncii și soluționarea pe fond a cauzei care vizează săvârșirea de către acesta a unei infracțiuni de complicitate la o infracțiune asimilată unei infracțiuni de corupție nu este nicio legătură, forma de participare reținută în sarcina inculpatului prin actul de sesizare a instanței nefiind condiționată de calitatea sa de funcționar sau de funcționar public.

Totodată, condiția prevăzută de art. 475 din Codul de procedură penală, anterior menționată, vizează o legătură actuală cu soluționarea fondului cauzei, nu una eventuală. Or, instanța care sesizează a pus în discuție schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de complicitate la „pretindere și primire

în îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere, de control de operațiuni comerciale sau financiare de natură a obține direct foloase necuvenite de la agentul economic privat” prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior în infracțiunea de luare de mită, fără însă a o dispune. În această ipoteză, este discutabil dacă instanța a avut în vedere fapta pentru care procurorul a dispus trimiterea în judecată, câtă vreme acțiunea penală s-a exercitat în ceea ce-l privește pe inculpatul I.C.C. pentru ajutorul pe care l-a dat funcționarului public din cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Bacău, nu pentru fapta sa proprie, săvârșită în calitate de medic de medicina muncii.

Pentru aceste argumente a solicitat respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „*dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal de la 1969 sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.*”

Președintele Completului pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a declarat dezbaterile închise, reținându-se dosarul în pronunțare.

ÎNALTA CURTE,

asupra chestiunii de drept cu care a fost sesizată, constată următoarele:

I. Titularul și obiectul sesizării

Prin încheierea de ședință din data de 26 noiembrie 2015, pronunțată în Dosarul nr. 2.925/110/2014, Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie a dispus sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea de principiu a chestiunii de drept: „*dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal de la 1969 sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.*”

II. Expunerea succintă a cauzei ce formează obiectul Dosarului nr. 2.925/110/2014 al Curții de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie

Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie a fost sesizată de Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău cu apelul declarat împotriva Sentinței penale nr. 78/D din 20 februarie 2015, pronunțată de Tribunalul Bacău în Dosarul nr. 2.925/110/2014.

Prin Sentința penală nr. 78/D din 20 februarie 2015 pronunțată de Tribunalul Bacău în Dosarul nr. 2.925/110/2014 s-a reținut că prin rechizitoriul Parchetului de pe lângă Tribunalul Bacău nr. 896/P/2011 din 13 decembrie 2013 s-a dispus trimiterea în judecată, în stare de libertate, a inculpaților:

— P.V.V., pentru săvârșirea infracțiunii de luare de mită, prevăzută și pedepsită de art. 254 alin. 1 din Codul penal anterior raportat la art. 6 și art. 7 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, constând în aceea că, în perioada octombrie—noiembrie 2010, în mod repetat, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de funcționar public — asistent medical igienă — în cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Bacău, având ca atribuții efectuarea de verificări pe

linia securității și medicinei muncii, în virtutea cărora trebuia să constate eventualele deficiențe, să propună remedierea acestora și să stabilească termene în acest sens și, după caz, să ia măsurile de sancționare corespunzătoare, inculpatul a pretins și a primit diferite sume de bani de la reprezentanții legali ai S.C. M. W. — S.R.L. Târgu Ocna, S.C. D. — S.R.L. Comănești și S.C. P.G. — S.R.L. Comănești, pentru a nu lua măsurile legale și a face propuneri de sancționare pentru nerespectarea prevederilor legale privind securitatea și medicina muncii și a infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, respectiv infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și infracțiunea de instigare la fals în înscrisuri sub semnătură privată în legătură directă cu infracțiunile de corupție, prevăzută și pedepsită de art. 25 din Codul penal anterior raportat la art. 290 din Codul penal anterior coroborat cu art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, toate cu aplicarea art. 33 lit. a) din Codul penal anterior, constând în aceea că, în perioada iulie 2010—ianuarie 2011, în mod repetat, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, în calitate de funcționar public — asistent medical igienă — în cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Bacău, având ca atribuții efectuarea de verificări pe linia securității și medicinei muncii, în virtutea cărora trebuia să constate eventualele deficiențe, să propună remedierea acestora și să stabilească termene în acest sens și, după caz, să ia măsurile de sancționare corespunzătoare, inculpatul a întocmit sau a intermediat întocmirea pentru agenții economici privați S.C. M. W. — S.R.L. Târgu Ocna, S.C. P.-T. — S.R.L. Bacău, S.C. N. S. — S.R.L. Bacău, S.C. E. T. — S.R.L. Bacău, S.C. P.-T. — S.R.L. Bacău, S.C. H. P. — S.R.L. Sascut, S.C. S. P. — S.R.L. Bacău, S.C. P. G. — S.R.L. Comănești, S.C. R. — S.R.L. N. Bălcescu, S.C. E. — S.R.L. Mărgineni, S.C. E. — S.R.L. Bacău, S.C. D. — S.R.L. Comănești, I.F. C. M., S.C. F. M. — S.R.L. Bacău, S.C. A. S. — S.R.L. Bacău, S.C. D. L. — S.R.L. Bacău a documentației necesare respectării normelor în vigoare privind securitatea și sănătatea în muncă, în scopul obținerii unor sume de bani necuvenite și prin facilitarea obținerii unor documente fictive ce atestau în mod necorespunzător realității efectuarea controalelor medicale periodice, pe baza cărora se determina aptitudinea în muncă;

— I.C.I., pentru complicitate la săvârșirea infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție, respectiv infracțiunea prevăzută și pedepsită de art. 26 din Codul penal anterior, raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, și infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată în legătură directă cu infracțiunile de corupție, prevăzută și pedepsită de art. 290 din Codul penal anterior, coroborat cu art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, totul cu aplicarea prevederilor art. 33 lit. a) din Codul penal anterior, constând în aceea că, în perioada iulie 2010 — ianuarie 2011, în mod repetat, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, în baza unei înțelegeri prealabile cu inculpatul P.V.V., în calitate de medic specialist de medicina muncii, a întocmit documentația necesară respectării normelor în vigoare privind securitatea și sănătatea în muncă, în scopul obținerii unor sume de bani necuvenite, prin completarea în fals, fără examinarea medicală, semnarea și parafarea fișelor de aptitudini ale angajaților agenților economici privați ai S.C. M. W. — S.R.L. Târgu Ocna, S.C. P.-T. — S.R.L. Bacău,

S.C. N. S. — S.R.L. Bacău, S.C. E. T. — S.R.L. Bacău, S.C. P. T. — S.R.L. Bacău, S.C. H. P. — S.R.L. Sascut, S.C. S. P. — S.R.L. Bacău, S.C. P. G. — S.R.L. Comănești, S.C. R. — S.R.L. N. Bălcescu, S.C. E. — S.R.L. Mărgineni, S.C. E. — S.R.L. Bacău, S.C. D. — S.R.L. Comănești, I.F. C. M., S.C. F. M. — S.R.L. Bacău, S.C. A. S. — S.R.L. Bacău, S.C. D. L. — S.R.L. Bacău.

Inculpații P.V.V. și C.T.M. au solicitat instanței, la primul termen de judecată, înainte de citirea actului de sesizare, aplicarea procedurii simplificate prevăzute de art. 320¹ din Codul de procedură penală anterior (față de acești inculpați s-a dispus condamnarea prin Sentința penală din 11 iunie 2014, rămasă definitivă prin Decizia penală nr. 624 din 16 septembrie 2014 a Curții de Apel Bacău).

Inculpatul I.C.I., prin sentința penală apelată, a fost achitat pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la pretindere și primire, în îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere și de control de operațiuni comerciale sau financiare, în mod direct, de foloase necuvenite de la agentul economic privat, prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior, raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, și pentru săvârșirea infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată în legătură directă cu infracțiunile de corupție, prevăzută de art. 290 din Codul penal anterior raportat la art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

Pentru a hotărî astfel, cu privire la infracțiunea de complicitate la săvârșirea infracțiunilor asimilate infracțiunilor de corupție prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior, raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, instanța de fond a reținut că din convorbirile telefonice purtate de inculpatul I.C.I. cu inculpatul P.V.V. în legătură cu predarea-primirea dosarelor și a fișelor angajaților societăților comerciale nu rezultă, fără dubiu, că inculpatul I.C.I. a cerut, prin intermediul inculpatului P.V.V., vreo sumă de bani, că acesta din urmă i-ar fi predat inculpatului I.C.I. banii ceruți sau alte sume. Percheziția domiciliară efectuată la cabinetul medical al inculpatului I.C.I. și în autoturismul acestuia nu a produs dovezi clare, nu au fost găsiți bani provenind din aceste „*încasări*”. Toți martorii care au dat declarații pe parcursul urmăririi penale și cei audiați în fața instanței de judecată au arătat că nu-l cunosc pe inculpatul I.C.I., că nu el a efectuat controalele și că nu au dat acestuia bani pentru serviciul plătit. Din cele relatate de martori, cu privire la descrierea fizică a „presupusului domn doctor”, rezultă că persoana în cauză era asistentul medical P.V.V. Deși s-ar putea susține că inculpatul P.V.V. a fost „trimisul” inculpatului I.C.I. pentru a efectua controlul medical al salariaților, nu s-a probat, sub nicio formă, remiterea de bani de către acesta inculpatului I.C.I. pentru serviciul prestat.

În ceea ce privește infracțiunea de fals în înscrisuri sub semnătură privată în legătură directă cu infracțiunile de corupție, prevăzută de art. 290 din Codul penal anterior, coroborat cu art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, instanța de fond a reținut că, potrivit prevederilor art. 290 din Codul penal anterior, „*falsificarea unui înscris sub semnătură privată prin vreunul din modurile arătate în art. 288, dacă făptuitorul folosește înscrisul falsificat ori îl încredințează altei persoane spre folosire, în vederea producerii unei consecințe juridice, se pedepsește cu închisoare de la 3 luni la 2 ani sau cu amendă. Tentativa se pedepsește*”, iar, potrivit art. 288 din Codul penal anterior, falsul se poate realiza „*prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, de natură să producă consecințe juridice*”.

Potrivit doctrinei penale, elementul material al infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată este alcătuit din două acțiuni săvârșite succesiv și anume: falsificarea înscrisului sub semnătură privată în vreunul dintre modurile prevăzute în art. 288, adică prin contrafacerea scrierii ori a subscrierii sau prin alterarea lui în orice mod, folosirea înscrisului falsificat ori încredințarea sa, spre folosire, altei persoane.

Contrafacerea scrierii înseamnă imitarea, reproducerea frauduloasă a scrierii unui act, pentru a face să se creadă că scrierea, astfel cum a fost imitată, este cea originală și exprimă voința autorului actului.

Contrafacerea subscrierii înseamnă imitarea semnăturii persoanei care trebuia să semneze actul, dacă nu ar fi fost falsificat.

Alterarea unui înscris sub semnătură privată înseamnă modificarea materială a redactării textului unui asemenea înscris, prin adăugiri, înlocuiri, ștersături, în orice mod, de cifre, cuvinte, fraze sau chiar prin utilizarea unor procedee de juxtapunere (cum ar fi aducerea unei hârtii cu semnătură originală și lipirea ei pe partea de jos a textului dactilografiat).

Acțiunea de falsificare, indiferent de modalitatea sub care se înfăptuiește, constituie element material al infracțiunii numai dacă autorul, după executarea falsului, folosește el însuși înscrisul ori îl încredințează altei persoane, dar cu finalitatea bine precizată de a-l folosi. Numai săvârșirea cumulativă, dar în mod succesiv, a ambelor acțiuni dă naștere infracțiunii.

Pentru ca falsificarea unui înscris sub semnătură privată, urmată de folosirea acestuia ori de încredințarea lui altei persoane spre a-l folosi, să poată cădea sub incidența legii penale este necesar ca înscrisul falsificat să aibă un conținut cu relevanță juridică, să fie apt de a produce consecințe juridice, să aibă putere probatorie, adică să fie susceptibil de a proba, chiar și numai într-o anumită măsură, faptul în dovedirea căruia este invocat.

O scriere fără relevanță juridică, fără semnătură sau fără altă posibilitate de a fi atribuită unei persoane, nu poate constitui obiectul unui fals în înscrisuri sub semnătură privată.

Caracteristica infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată constă în crearea unei stări de pericol privitoare la încrederea pe care publicul o acordă valorii probante a înscrisurilor sub semnătură privată.

Între acțiunea de falsificare a înscrisului urmată de folosirea sau de încredințarea spre folosire a acestuia și starea de pericol trebuie să existe o legătură de cauzalitate.

Forma de vinovăție specifică infracțiunii de fals în înscrisuri sub semnătură privată este intenția, care trebuie să privească atât acțiunea de falsificare, cât și acțiunea consecutivă, de folosire a înscrisului fals de către făptuitor sau de încredințarea a celui înscris unei alte persoane spre folosire, în vederea realizării unei consecințe juridice. Întrucât subiectul acțiunează în vederea unui anumit scop — producerea unei consecințe juridice — intenția nu poate fi decât calificată.

Mobilul și scopul urmărit de autor nu sunt relevante pentru existența infracțiunii, ci pentru individualizarea pedepsei. De aceea, instanța trebuie să se ocupe de scopul imediat prevăzut de lege — producerea unei consecințe juridice —, nu și de scopul final avut în vedere de infractor, care poate fi, de exemplu, dobândirea unui folos ilicit sau producerea unei pagube altei persoane.

Elementul subiectiv al infracțiunii este realizat și în cazul când falsul a fost săvârșit pentru dovedirea unui fapt adevărat, fiindcă un înscris falsificat creează întotdeauna o stare de pericol pentru încrederea publică, însă această împrejurare va fi considerată o circumstanță atenuantă judiciară.

Din dosarele medicale atașate rechizitoriului nu s-a putut constata realizarea de către inculpatul I.C.I. a vreunui element material al laturii obiective a infracțiunii pentru care a fost trimis în judecată. Acesta nu a contrafăcut scrierea (ștersături, radieri, modificări fizice ale actelor medicale), nu a contrafăcut semnătura nimănui (nici a vreunui angajat al societății comerciale, nici a administratorilor acestora), nu a modificat material conținutul vreunui act medical prin adăugări, ștersături de cifre, cuvinte sau fraze.

Împotriva acestei sentințe a declarat apel Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău.

Cauza a fost înregistrată la Curtea de Apel Bacău Secția penală, cauze minore și familie cu nr. 2.925/110/2014.

Prin Încheierea din data 3 septembrie 2015, instanța de apel a pus în discuția părților, din oficiu, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de complicitate la *„pretindere și primire în îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere, de control de operațiuni comerciale sau financiare de natură a obține direct foloase necuvenite de la agentul economic privat”*, prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior, raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, în infracțiunea de complicitate la luare de mită, prevăzută de art. 254 din Codul penal anterior, cu aplicarea 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

Prin Încheierea din 15 octombrie 2015, Curtea a constatat că prin încheierea anterioară *„s-a consemnat în mod greșit infracțiunea de complicitate la luare de mită și nu doar luare de mită”* și a admis cererea de amânare a cauzei formulată de intimatul-înculpat pentru a-și pregăti apărarea cu privire la schimbarea încadrării juridice așa cum a fost stabilită prin respectiva încheiere.

Prin Încheierea din 27 noiembrie 2015, Curtea de Apel Bacău a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru a statua dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet individual de medicina muncii are calitatea de subiect al infracțiunii de luare de mită, respectiv dacă are calitatea de funcționar în sensul art. 147 alin. 2 din Codul penal anterior ori de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din noul Cod penal.

III. Punctul de vedere al Curții de Apel Bacău – Secția penală, cauze minore și familie cu privire la chestiunea de drept a cărei dezlegare se solicită

Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie a opinat în sensul că medicul care își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet individual de medicina muncii are calitatea de funcționar și poate fi subiect activ al infracțiunii de luare de mită.

Funcționarul public definit în art. 175 alin. (1) din Codul penal este *„persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație: a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești; b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură; c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.”*

Potrivit alin. (2) al aceluiași articol, *„este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.”*

Rezultă că funcționarul public, astfel cum este definit în cuprinsul art. 175 alin. (1) din Codul penal, poate exercita fie

atribuții și responsabilități pentru exercitarea prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești, fie atribuții cu privire la realizarea obiectului de activitate al regiilor autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, fie poate exercita o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură.

Instanța a avut în vedere interpretarea dată de Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală care a clarificat, prin Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, situația medicului angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, stabilind că acesta are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

Astfel, sintagma *„funcție publică de orice natură”*, în sensul art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal, definește o categorie mai largă decât funcția publică, așa cum este înțeleasă în dreptul administrativ, iar noțiunea de *„funcționar public”* este mai cuprinzătoare decât cea la care se referă art. 2 din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

În același sens s-a pronunțat și Curtea Constituțională prin Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, prin care au fost declarate neconstituționale dispozițiile art. I pct. 5 și art. II pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative și articolul unic din Legea pentru modificarea art. 253¹ din Codul penal. În cuprinsul acestei decizii se arată că *„semnificația noțiunii de funcționar public din dreptul penal nu este echivalentă cu cea de funcționar din dreptul administrativ (...), potrivit legii penale, noțiunile de «funcționar public» și de «funcționar» au un înțeles mai larg decât acela din dreptul administrativ, datorită atât caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal (...) în legea penală, funcționarul este definit exclusiv după criteriul funcției pe care o deține sau, cu alte cuvinte, dacă își exercită activitatea în serviciul unei unități determinate prin legea penală, supus unui anumit statut și regim juridic”*.

Cu privire la dispozițiile noului Cod penal, Curtea Constituțională a reținut, prin decizia anterior menționată, că *„excluderea persoanelor care exercită profesii liberale din sfera de incidență a răspunderii penale în materia infracțiunilor de serviciu și de corupție nu constituie un criteriu obiectiv în funcție de care se poate justifica intervenția legiuitorului”*.

De asemenea, Curtea Constituțională a statuat că *„determinante pentru includerea sau excluderea persoanelor de la incidența normei penale sunt criteriile precum natura serviciului prestat, temeiul juridic în baza căruia se prestează respectiva activitate sau raportul juridic dintre persoana în cauză și autoritățile publice, instituțiile publice sau alte persoane juridice de interes public.”*

Dintr-o altă perspectivă, s-a susținut că *„funcția publică”* reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților stabilite de autoritatea sau instituția publică, în temeiul legii, în scopul realizării competențelor sale, iar *„interesul public”* este acel interes care implică garantarea și respectarea de către instituțiile și autoritățile publice a drepturilor, libertăților și intereselor legitime ale cetățenilor, recunoscute de Constituție, legislația internă și tratatele internaționale la care România este parte.

Așadar, conceptul de *„funcție publică”* se află în strânsă corelație cu noțiunea de *„interes public”*, ambele urmărind satisfacerea trebuințelor de interes general, în baza prerogativelor constituționale care fac să prevaleze interesul public față de cel privat.

Or, funcționarul public își desfășoară activitatea în scopul realizării interesului public și, prin urmare, în exercitarea funcției, are îndatorirea de a considera interesul public mai presus decât interesul personal.

Noțiunea de „serviciu public” desemnează fie o formă de activitate prestată în folosul interesului public, fie o subdiviziune a unei instituții din administrația internă împărțită pe secții, servicii etc.

Din categoria serviciilor de interes public fac parte acele entități care, prin activitatea pe care o desfășoară, sunt chemate să satisfacă anumite interese generale ale membrilor societății.

Instanța a considerat incidente dispozițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, întrucât, așa cum a reținut Înalta Curte de Casație și Justiție în decizia sus citată, potrivit art. 175 alin. (2) din Codul penal, nu este suficient ca persoana să exercite un serviciu de interes public, ci trebuie să și fie investită ori controlată sau, după caz, supravegheată de autoritățile publice cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.

În plus, investirea, controlul sau supravegherea din partea autorităților publice vizează exclusiv exercitarea de către funcționar a serviciului public, iar nu dreptul de practicare a profesiei în domeniul de competență necesar pentru îndeplinirea serviciului public respectiv. Mai mult, între autoritatea publică și persoana care exercită serviciul de interes public nu există raporturi de serviciu stabilite în baza unui contract individual sau colectiv de muncă, pentru că, în acest din urmă caz, respectiva persoană ar fi avut obligația să presteze munca sub autoritatea angajatorului, urmând a fi încadrată fie în categoria funcționarilor publici prevăzuți de art. 175 alin. (1) din Codul penal — dacă angajatorul este o persoană de drept public —, fie în cea reglementată de art. 308 alin. (1) din Codul penal — dacă angajatorul este o persoană de drept privat.

Un alt argument care pledează pentru calitatea de funcționar public a medicului care acționează în cadrul unui cabinet individual de medicină îl constituie criteriul „nefinanțării din fondurile publice”.

Neînțelegerea din fondurile publice este reținută drept criteriu pentru delimitarea sferei persoanelor care se încadrează în art. 175 alin. (2) din Codul penal și în considerentele Deciziei Curții Constituționale nr. 2/2014 în care se arată că „unele dintre persoanele care exercită profesii liberale sunt considerate «funcționari publici» în condițiile art. 175 alin. (2) din Codul penal, atunci când, deși funcționează în baza unei legi speciale și nu sunt finanțate de la bugetul de stat, exercită un serviciu de interes public și sunt supuse controlului sau supravegherii unei autorități publice”.

IV. Punctul de vedere al părții cu privire la dezlegarea chestiunii de drept

În opinia intimatului-inculpat I.C.I., sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu chestiunea de drept a cărei rezolvare se solicită este inadmisibilă, nefiind îndeplinite condițiile prevăzute de art. 475 din Codul de procedură penală, față de împrejurarea că problema de drept supusă dezlegării nu conduce și la soluționarea pe fond a cauzei respective, curtea de apel fiind investită cu soluționarea unui apel privind o infracțiune de complicitate la pretindere și primire, în îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere, de control de operațiuni comerciale sau financiare, de natură a obține direct foloase necuvenite de la agentul economic privat.

Pe fondul problemei de drept care face obiectul sesizării, intimatul-inculpat a opinat că medicul de medicina muncii care nu este salariat și își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet medical individual de medicina muncii privat nu poate fi funcționar public sau funcționar în sensul art. 147 alin. (1) și (2) din Codul penal anterior.

Medicul, în general, exercită o profesie liberală. Desfășurarea profesiei de medic de medicina muncii în cadrul unui cabinet medical individual, înregistrat în Registrul unic al cabinetelor medicale și autorizat pentru activități de medicina muncii, în afara unui contract de muncă, exclude statutul de salariat, angajat, funcționar public sau funcționar.

Medicul de medicina muncii își desfășoară activitatea în cadrul cabinetului individual conform pregătirii și competențelor sale, desfășurând o activitate medicală, liberală și independentă. Spre deosebire de funcționarii publici sau alte persoane cu statut de angajat, atribuțiile medicului de medicina muncii nu se regăsesc în fișa postului.

Serviciile medicale efectuate de către medicul de medicina muncii în cadrul cabinetului individual de medicina muncii sunt exclusiv private, nu se desfășoară în baza unui contract cu Casa de Asigurări de Sănătate, nu au caracter public, nu sunt la dispoziția cetățeanului. Persoanele fizice nu au acces la serviciile cabinetului, acestea fiind prestate numai la solicitarea angajatorului. Medicul nu este obligat să lucreze cu anumite societăți sau să aibă un anumit program, cum nici societățile comerciale nu sunt obligate să colaboreze cu un anumit cabinet de medicina muncii sau cu un anumit medic de medicina muncii.

Mai mult, veniturile obținute de către medicul de medicina muncii în cadrul cabinetului său individual sunt venituri din activități independente, impozabile conform Codului fiscal. Acesta nu are atribuții de serviciu, nu are calitate de salariat, nu are o fișă a postului, ci își desfășoară activitatea conform pregătirii și competențelor sale profesionale.

Medicul de medicina muncii din sectorul privat nu exercită nicio activitate în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145 din Codul penal anterior, în condițiile în care cabinetul medical individual nu poate fi asimilat uneia dintre unitățile la care se referă acest text de lege.

De asemenea, medicul de medicina muncii nu exercită un serviciu de interes public, nu este investit de către o autoritate publică ori printr-o decizie a autorității publice și nici nu este supus controlului sau supravegherii cu privire la îndeplinirea serviciului public, respectiv cu privire la actul medical îndeplinit, conform alin. 2 al art. 145 din Codul penal anterior.

V. Punctul de vedere al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție

Ministerul Public — Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție a propus respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. (2) din Codul penal de la 1969 sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. 2 din Noul cod penal.”

În susținerea acestei opinii a arătat că inculpatul I.C.I. a fost trimis în judecată în calitate de complice la săvârșirea unei infracțiuni asimilate infracțiunilor de corupție de către inculpatul I.V.V., funcționar public în cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Bacău. Acțiunea penală nu a fost exercitată împotriva medicului care își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet individual de medicina muncii pentru comiterea de către acesta a unei infracțiuni de corupție ori asimilate acesteia în calitate de autor, iar pentru forma de participare penală reținută în sarcina sa este indiferentă determinarea calității acestuia de funcționar public, astfel cum prin încheierea de sesizare se solicită Înaltei Curți de Casație și Justiție.

A precizat că eventuala susținere că, în cazul schimbării încadrării juridice din complicitate la o infracțiune de corupție sau asimilată infracțiunilor de corupție în autorat la aceeași infracțiune, judecarea pe fond a cauzei ar fi condiționată de răspunsul la întrebarea dacă medicul de medicina muncii poate fi subiect activ al infracțiunii de luare de mită, nu poate fi primită întrucât, pe de o parte legătura cu soluționarea cauzei avută în vedere de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală

trebuie înțeleasă ca o condiționare actuală, iar nu una eventuală, viitoare a soluției pe fondul cauzei de lămurirea dată de către instanța supremă chestiunii de drept cu care a fost sesizată, iar, pe de altă parte, chiar schimbarea încadrării juridice este discutabilă având în vedere că aceasta poate avea loc numai atunci când instanța reține ca săvârșită aceeași faptă prevăzută în rechizitoriu, chiar dacă sunt adăugate sau înlăturate unele împrejurări care nu schimbă substanța faptei imputate, în condițiile în care noua reglementare procesual penală a renunțat la instituția extinderii acțiunii penale cu privire la alte fapte, prevăzută de Codul de procedură penală anterior.

VI. Punctele de vedere exprimate de către curțile de apel și instanțele de judecată arondate

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) din Codul de procedură penală cu referire la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală s-a solicitat punctul de vedere al instanțelor judecătorești asupra chestiunii de drept supuse dezlegării. Au comunicat puncte de vedere Curtea de Apel București, Curtea de Apel Constanța, Curtea de Apel Galați, Curtea de Apel Brașov, Curtea de Apel Bacău, Curtea de Apel Timișoara, Curtea de Apel Ploiești, Curtea de Apel Oradea, Curtea de Apel Târgu Mureș, Curtea de Apel Iași, Curtea de Apel Craiova și Curtea de Apel Suceava, conturându-se două opinii:

Într-o primă opinie, s-a susținut că medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea într-un cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită, prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal anterior sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Codul penal.

În a doua opinie, s-a apreciat că medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea într-un cabinet individual nu poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită, prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal anterior sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Codul penal.

VII. Opinia specialiștilor consultați

În conformitate cu dispozițiile art. 476 alin. (10) raportat la art. 473 alin. (5) din Codul de procedură penală, a fost solicitată specialiștilor în drept penal opinia asupra chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, însă nu a fost transmis niciun punct de vedere.

VIII. Jurisprudența națională în materie

La nivelul curților de apel și al instanțelor din subordinea acestora nu au fost identificate hotărâri relevante în problema de drept analizată.

În jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a fost identificată Decizia nr. 26 din 3 decembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 24 din 13 ianuarie 2015.

Prin decizia menționată anterior, Înalta Curte de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept în materie penală a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Târgu Mureș — Secția penală și pentru cauze cu minori și de familie, în Dosarul nr. 7.932/102/2012, prin care s-a solicitat pronunțarea unei hotărâri prealabile în vederea rezolvării de principiu a modalității de interpretare a dispozițiilor art. 175 din Codul penal, respectiv dacă medicul chirurg angajat cu contract de muncă pe perioadă nedeterminată într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate, trimis în judecată sub acuzația săvârșirii infracțiunii de luare de mită prevăzute de dispozițiile art. 289 alin. (1) din Codul penal, se încadrează în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (1) lit. c) din Codul penal sau în categoria funcționarilor publici prevăzută la art. 175 alin. (2) din Codul penal și a stabilit că medicul angajat cu contract de muncă într-o unitate spitalicească din sistemul public de sănătate are calitatea de funcționar public în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (1) lit. b) teza a II-a din Codul penal.

În acest sens, s-a statuat că „*în cazul infracțiunii de luare de mită, calitatea de funcționar public prevăzută pentru subiectul activ este specifică dreptului penal și trebuie înțeleasă numai în accepțiunea conferită de prevederile părții generale a codului penal, așa încât această reglementare specifică nu poate fi înlăturată prin dispoziții legale speciale, nepenale, care guvernează exercitarea anumitor profesii, cum este și aceea de medic. Ca atare, dispozițiile cuprinse în art. 375 alin. (2) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare, potrivit cărora «medicul nu este funcționar public» nu sunt de natură să conducă la excluderea acestuia din sfera funcționarilor publici reglementată de Codul penal, textul referindu-se exclusiv la «natura profesiei de medic și obligațiile fundamentale ale medicului față de pacientul său»».*

IX. Jurisprudență relevantă a Curții Constituționale

În jurisprudența Curții Constituționale a fost identificată Decizia nr. 2 din 15 ianuarie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 71 din 29 ianuarie 2014, prin care s-a admis excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. I pct. 5 și art. II pct. 3 din Legea pentru modificarea și completarea unor acte normative și a articolului unic din Legea pentru modificarea art. 253¹ din Codul penal și s-a constatat că aceste dispoziții sunt neconstituționale în raport cu criticile formulate.

În cuprinsul deciziei, Curtea Constituțională a statuat că „*Semnificația noțiunii de funcționar public din dreptul penal nu este echivalentă cu cea de funcționar din dreptul administrativ, iar «noțiunile de «funcționar public» și de «funcționar» au un înțeles mai larg decât acela din dreptul administrativ, datorită atât caracterului relațiilor sociale apărute prin incriminarea unor fapte socialmente periculoase, cât și faptului că exigențele de apărare a avutului și de promovare a intereselor colectivității impun o cât mai bună ocrotire prin mijloacele dreptului penal».*

X. Jurisprudență relevantă a Curții Europene a Drepturilor Omului

Nu au fost identificate decizii relevante în problema de drept analizată.

XI. Punctul de vedere exprimat de Direcția legislație, studii, documentare și informatică juridică din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție

Direcția de specialitate din cadrul Înaltei Curți de Casație și Justiție a opinat în sensul că sesizarea este inadmisibilă, nefiind îndeplinită condiția stabilită în art. 475 din Codul de procedură penală, constând în existența unei legături de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei.

A susținut că în jurisprudența Înaltei Curți de Casație și Justiție, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri judecătorești prealabile este condiționată, atât în cazul în care vizează o normă de drept material, cât și atunci când privește o dispoziție de drept procesual, de împrejurarea că interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de soluționare a cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale și/sau civile de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul că decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și art. 477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul principal.

A apreciat că din conținutul încheierii de sesizare rezultă că instanța de apel a pus în discuție, din oficiu, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea prevăzută de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție în infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 254 din Codul penal anterior, dar nu a dispus

schimbarea încadrării juridice, ci a sesizat Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile.

Pe fondul problemei de drept care face obiectul sesizării a opinat în sensul că medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet medical individual de medicina muncii, în sistem privat, are calitatea de funcționar public, în accepțiunea dispozițiilor art. 175 alin. (2) din Codul penal și, în consecință, poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prevăzută de art. 289 alin. (2) din Codul penal.

XII. Dispoziții legale incidente

Articolul 16 din Constituție: Egalitatea în drepturi

„(1) Cetățenii sunt egali în fața legii și a autorităților publice, fără privilegii și fără discriminări.

(2) Nimeni nu este mai presus de lege [...]”

Art. 1 alin. (1) din Codul penal: Legalitatea incriminării

„Legea penală prevede faptele care constituie infracțiuni.”

Art. 4 din Codul penal: Aplicarea legii penale de dezincriminare

„Legea penală nu se aplică faptelor săvârșite sub legea veche, dacă nu mai sunt prevăzute de legea nouă. În acest caz, executarea pedepselor, a măsurilor educative și a măsurilor de siguranță, pronunțate în baza legii vechi, precum și toate consecințele penale ale hotărârilor judecătorești privitoare la aceste fapte încetează prin intrarea în vigoare a legii noi.”

Art. 3 din Legea nr. 187/2012 pentru punerea în aplicare a Legii nr. 286/2009 privind Codul penal:

„(1) Dispozițiile art. 4 din Codul penal privind legea penală de dezincriminare sunt aplicabile și în situația în care o faptă determinată, comisă sub imperiul legii vechi, nu mai constituie infracțiune potrivit legii noi datorită modificării elementelor constitutive ale infracțiunii, inclusiv a formei de vinovăție, cerută de legea nouă pentru existența infracțiunii.

(2) Dispozițiile art. 4 din Codul penal nu se aplică în situația în care fapta este incriminată de legea nouă sau de o altă lege în vigoare, chiar sub o altă denumire.”

Art. 254 din Codul penal anterior: Luarea de mită

„Fapta funcționarului care, direct sau indirect, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase sau nu o respinge, în scopul de a îndeplini, a nu îndeplini ori a întârzia îndeplinirea unui act privitor la îndeplinirea sale de serviciu sau în scopul de a face un act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 12 ani și interzicerea unor drepturi.

Fapta prevăzută în alin. 1, dacă a fost săvârșită de un funcționar cu atribuții de control, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 15 ani și interzicerea unor drepturi.

Banii, valorile sau orice alte bunuri care au făcut obiectul luării de mită se confiscă, iar dacă acestea nu se găsesc, condamnatul este obligat la plata echivalentului lor în bani.”

Art. 289 din Codul penal în vigoare: Luarea de mită

„(1) Fapta funcționarului public care, direct ori indirect, pentru sine sau pentru altul, pretinde ori primește bani sau alte foloase care nu i se cuvin ori acceptă promisiunea unor astfel de foloase, în legătură cu îndeplinirea, neîndeplinirea, urgentarea ori întârzierea îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle sale de serviciu sau în legătură cu îndeplinirea unui act contrar acestor îndatoriri, se pedepsește cu închisoare de la 3 la 10 ani și interzicerea exercitării dreptului de a ocupa o funcție publică ori de a exercita profesia sau activitatea în executarea căreia a săvârșit fapta.

(2) Fapta prevăzută în alin. (1), săvârșită de una dintre persoanele prevăzute în art. 175 alin. (2), constituie infracțiune numai când este comisă în legătură cu neîndeplinirea, întârzierea îndeplinirii unui act privitor la îndeplinirea sale legale sau în legătură cu efectuarea unui act contrar acestor îndatoriri [...]”

Art. 308 din Codul penal în vigoare: Infracțiuni de corupție și de serviciu comise de alte persoane

„(1) Dispozițiile art. 289—292, 295, 297—301 și 304 privitoare la funcționarii publici se aplică în mod corespunzător și faptelor săvârșite de către sau în legătură cu persoanele care exercită, permanent ori temporar, cu sau fără o remunerație, o însărcinare de orice natură în serviciul unei persoane fizice dintre cele prevăzute la art. 175 alin. (2) ori în cadrul oricărei persoane juridice.

(2) În acest caz, limitele speciale ale pedepsei se reduc cu o treime.”

Art. 145 din Codul penal anterior

„Prin termenul «public» se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice, instituțiile sau alte persoane juridice de interes public, administrarea, folosirea sau exploatarea bunurilor proprietate publică, serviciile de interes public, precum și bunurile de orice fel care, potrivit legii, sunt de interes public.”

Art. 147 din Codul penal anterior: Funcționar public și funcționar

„Prin «funcționar public» se înțelege orice persoană care exercită permanent sau temporar, cu orice titlu, indiferent cum a fost investită, o însărcinare de orice natură, retribuită sau nu, în serviciul unei unități dintre cele la care se referă art. 145.

Prin «funcționar» se înțelege persoana menționată în alin. 1, precum și orice salariat care exercită o însărcinare în serviciul unei alte persoane juridice decât cele prevăzute în acel alineat.”

Art. 175 din Codul penal: Funcționar public

„(1) Funcționar public, în sensul legii penale, este persoana care, cu titlu permanent sau temporar, cu sau fără o remunerație:

a) exercită atribuții și responsabilități, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor puterii legislative, executive sau judecătorești;

b) exercită o funcție de demnitate publică sau o funcție publică de orice natură;

c) exercită, singură sau împreună cu alte persoane, în cadrul unei regii autonome, al altui operator economic sau al unei persoane juridice cu capital integral sau majoritar de stat, atribuții legate de realizarea obiectului de activitate al acesteia.

(2) De asemenea, este considerată funcționar public, în sensul legii penale, persoana care exercită un serviciu de interes public pentru care a fost investită de autoritățile publice sau care este supusă controlului ori supravegherii acestora cu privire la îndeplinirea respectivului serviciu public.”

Art. 176 din Codul penal

„Prin termenul *public* se înțelege tot ce privește autoritățile publice, instituțiile publice sau alte persoane juridice care administrează sau exploatează bunurile proprietate publică.”

Art. 2 alin. (1) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată, cu modificările și completările ulterioare:

„Funcția publică reprezintă ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome.”

Art. 2 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) Asistența de sănătate publică reprezintă efortul organizat al societății în vederea protejării și promovării sănătății populației. Asistența de sănătate publică se realizează prin ansamblul măsurilor politico-legislative, al programelor și strategiilor adresate determinantilor stării de sănătate, precum și prin organizarea instituțiilor pentru furnizarea tuturor serviciilor necesare.

(2) Scopul asistenței de sănătate publică îl constituie promovarea sănătății, prevenirea îmbolnăvirilor și îmbunătățirea calității vieții.

(3) Strategia sistemului sănătății publice urmărește asigurarea sănătății populației în cadrul unor comunități sănătoase.

(4) Asistența de sănătate publică este o componentă a sistemului de sănătate publică.

(5) Ministerul Sănătății Publice reprezintă autoritatea centrală în domeniul sănătății publice.

(6) În cuprinsul actelor normative în vigoare denumirea «Ministerul Sănătății» se înlocuiește cu denumirea «Ministerul Sănătății Publice», iar sintagma «ministrul sănătății», cu sintagma «ministrul sănătății publice».

(7) Asistența de sănătate publică este coordonată de către Ministerul Sănătății Publice și se realizează prin toate tipurile de unități sanitare de stat sau private, constituite și organizate conform legii.”

Art. 373 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare:

„Monitorizarea și controlul exercitării profesiei de medic se realizează de către Colegiul Medicilor din România și Ministerul Sănătății Publice, denumite în continuare *autorități competente române*.”

Art. 375 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare:

„(1) În scopul asigurării în orice împrejurare a intereselor pacientului, profesia de medic are la baza exercitării sale independența și libertatea profesională a medicului, precum și dreptul de decizie asupra hotărârilor cu caracter medical.

(2) Având în vedere natura profesiei de medic și obligațiile fundamentale ale medicului față de pacientul său, medicul nu este funcționar public și nu poate fi asimilat acestuia.

(3) În legătură cu exercitarea profesiei și în limita competențelor profesionale, medicului nu îi pot fi impuse îngrădiri privind prescripția și recomandările cu caracter medical, avându-se în vedere caracterul umanitar al profesiei de medic, obligația medicului de deosebit respect față de ființa umană și de loialitate față de pacientul său, precum și dreptul medicului de a prescrie și de a recomanda tot ceea ce este necesar din punct de vedere medical pacientului.”

Art. 379 din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare:

„Monitorizarea și controlul exercitării profesiei de medic se realizează de către CMR și Ministerul Sănătății, denumite în continuare *autorități competente române*.”

Art. 380 alin. (1) din Legea nr. 95/2006 privind reforma în domeniul sănătății, cu modificările și completările ulterioare:

„Profesia de medic are ca principal scop asigurarea stării de sănătate prin prevenirea îmbolnăvirilor, promovarea, menținerea și recuperarea sănătății individului și a colectivității.”

Art. 1 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Funcția de medic de medicină a muncii este exercitată numai de medicul specialist sau primar de medicină a muncii, cu drept de liberă practică.”

Art. 3 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Medicul de medicină a muncii poate ocupa un post în sectorul public și/sau privat, conform pregătirii sale.”

Art. 24 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Medicul de medicină a muncii este membru al Colegiului Medicilor din România și beneficiază de protecția și facilitățile pe care acesta le pune la dispoziție membrilor săi.”

Art. 27 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Potrivit prevederilor convențiilor și recomandărilor Organizației Internaționale a Muncii, medicul de medicină a muncii își va desfășura activitatea fără vreo ingerință în ceea ce privește aplicarea cunoștințelor sale și nu i se poate cere să verifice veridicitatea lipsei de la serviciu a angajaților pe motive de îmbolnăvire.”

Art. 28 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Medicul de medicină a muncii este subordonat angajatorului pe linie administrativă, iar activitatea sa este în concordanță cu principiile de etică și deontologie medicală. Medicul de medicină a muncii apără interesele unității, ale angajaților și nu i se poate cere să folosească concluziile medicale în scopuri care prejudiciază angajatul.”

Art. 30 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Prin întreaga sa activitate medicul de medicină a muncii promovează sănătatea, bunăstarea și securitatea angajaților la nivel individual și colectiv și contribuie la sănătatea mediului și a comunității.”

Art. 31 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Activitatea medicului de medicină a muncii se desfășoară în conformitate cu cele mai înalte standarde profesionale, prin respectarea demnității umane și promovarea celor mai înalte principii etice în cadrul politicilor și programelor de sănătate în muncă.”

Art. 32 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„În exercitarea atribuțiilor sale medicul de medicină a muncii este total independent profesional, dovedind integritate și imparțialitate. Medicul de medicină a muncii adoptă o relație bazată pe încredere, confidențialitate și echitate cu persoanele cărora le furnizează servicii medicale de sănătate și securitate în muncă.”

Art. 33 din Legea nr. 418/2004 privind statutul profesional specific al medicului de medicină a muncii:

„Medicul de medicină a muncii respectă secretul profesional promovat prin codul deontologic medical.”

Art. 1 din Ordonanța Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale:

„(1) Cabinetul medical este unitatea cu sau fără personalitate juridică, furnizoare de servicii publice, de stat sau private, de asistență medicală umană preventivă, curativă, de recuperare și de urgență.

(2) Serviciile de sănătate ale cabinetelor medicale se realizează de medici de medicină generală — medici de familie, medici stomatologi, medici specialiști și alte categorii de personal medical autorizat.

(3) Profesia de medic, ca profesie liberală, poate fi exercitată în cadrul cabinetului medical în una dintre următoarele forme:

- a) cabinet medical individual;
- b) cabinete medicale grupate;
- c) cabinete medicale asociate;
- d) societate civilă medicală.”

Art. 2 din Ordonanța Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale:

„(1) În cabinetul medical individual își exercită profesia medicul titular, care poate avea ca salariați ori colaboratori medici sau orice altă categorie de personal.

(2) Cabinetele individuale se pot grupa formând cabinete medicale grupate, pentru a-și crea facilități economice comune, păstrându-și individualitatea în relațiile cu terții.

(3) Cabinetele individuale se pot asocia formând cabinete medicale asociate, în scopul exercitării în comun a activității și al asigurării accesului permanent al pacienților la servicii medicale complete. Medicii titulari ai unor cabinete asociate își păstrează drepturile și responsabilitățile individuale prevăzute de lege.

(4) Societatea civilă medicală este constituită din doi sau mai mulți medici asociați și poate avea ca salariați ori colaboratori medici sau orice altă categorie de personal.”

Art. 3 alin. (2) din Ordonanța Guvernului nr. 124/1998 privind organizarea și funcționarea cabinetelor medicale:

„Medicul poate schimba oricând forma de exercitare a profesiei, cu înștiințarea autorității care a avizat înființarea și înregistrarea cabinetului medical.”

XIII. Raportul asupra chestiunii de drept supuse dezlegării

Judecătorul-raportor a propus respingerea, ca inadmisibilă, a sesizării formulate de Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal de la 1969 sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.”

XIV. Înalta Curte de Casație și Justiție

Reglementând condițiile de admisibilitate a sesizării Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea unei chestiuni de drept, legiuitorul a stabilit în art. 475 din Codul de procedură penală posibilitatea curților de apel sau a tribunalelor, investite cu soluționarea cauzei în ultimă instanță, care constată, în cursul judecării, existența unei chestiuni de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei și asupra căreia instanța supremă nu a statuat printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, să sesizeze Înalta Curte de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prin care să se dea o rezolvare de principiu respectivei probleme de drept.

Față de cele arătate rezultă că, pentru a fi admisibilă sesizarea în baza dispozițiilor art. 475 din Codul de procedură penală, trebuie îndeplinite cumulativ mai multe cerințe, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată în ultimul grad de jurisdicție pe rolul uneia dintre instanțele prevăzute expres de articolul anterior menționat, soluționarea pe fond a acelei cauze să depindă de lămurirea chestiunii de drept ce formează obiectul sesizării, iar problema de drept să nu fi fost încă dezlegată de Înalta Curte de Casație și Justiție prin mecanismele legale ce asigură interpretarea și aplicarea unitară a legii de către instanțele judecătorești sau să nu facă în prezent obiectul unui recurs în interesul legii.

În speță, se constată că este îndeplinită condiția privind existența unei cauze pendinte aflate în curs de judecată în ultimă instanță. Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie fiind investită în Dosarul nr. 2.925/110/2014 cu soluționarea apelului declarat de Parchetul de pe lângă Tribunalul Bacău împotriva Sentinței penale nr. 78/D din 20 februarie 2015, pronunțată de Tribunalul Bacău.

De asemenea, chestiunea de drept cu care a fost sesizată instanța supremă nu a primit încă o rezolvare printr-o hotărâre prealabilă sau printr-un recurs în interesul legii.

Cea de-a treia cerință impusă de art. 475 din Codul de procedură penală nu este însă îndeplinită în cauză, întrucât soluționarea pe fond a apelului cu care a fost investită Curtea de Apel Bacău nu depinde de lămurirea chestiunii de drept ce face obiectul prezentei sesizări.

Astfel, admisibilitatea sesizării în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile este condiționată de împrejurarea ca interpretarea dată de instanța supremă să aibă consecințe juridice asupra modului de rezolvare a fondului cauzei. Cu alte cuvinte, între problema de drept a cărei lămurire se solicită și soluția dată asupra acțiunii penale (în speță) de către instanța pe rolul căreia se află cauza în ultimul grad de jurisdicție trebuie să existe o relație de dependență, în sensul ca decizia Înaltei Curți pronunțată în procedura prevăzută de art. 476 și 477 din Codul de procedură penală să fie de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul penal, cerința pertinentei fiind expresia utilității pe care rezolvarea de principiu a chestiunii de drept invocate o are în cadrul soluționării pe fond a litigiului.

Prin sintagma „soluționarea pe fond a cauzei” folosită de legiuitor în cuprinsul art. 475 din Codul de procedură penală pentru a desemna legătura obiectivă dintre chestiunea de drept supusă interpretării și procesul penal în curs, trebuie să se înțeleagă dezlegarea raportului juridic penal născut ca urmare a încălcării relațiilor sociale protegute prin norma de incriminare.

Legătura cu soluționarea cauzei avută în vedere de dispozițiile art. 475 din Codul de procedură penală trebuie înțeleasă ca o condiționare actuală, iar nu una viitoare, eventuală, a soluției pe fondul cauzei de răspunsul dat de instanța supremă întrebării cu judecarea căreia a fost investită.

În speță, se constată că s-a dispus trimiterea în judecată a inculpatului I.C.I. pentru săvârșirea infracțiunilor prevăzute de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior și art. 290 din Codul penal anterior, coroborat cu art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, toate cu aplicarea prevederilor art. 33 lit. a) din Codul penal anterior, reținându-se că în perioada iulie 2010 — ianuarie 2011, în mod repetat, la diferite intervale de timp, dar în realizarea aceleiași rezoluții infracționale, în baza unei înțelegeri prealabile cu inculpatul P.V.V., în calitate de medic specialist de medicina muncii, a întocmit documentația necesară respectării normelor în vigoare privind securitatea și sănătatea în muncă în scopul obținerii unor sume de bani necuvenite, prin completarea în fals, fără examinarea medicală, semnarea și parafarea fișelor de aptitudini ale angajaților mai multor agenți economici privați.

Din cele arătate mai sus, rezultă că inculpatul I.C.I. a fost trimis în judecată în calitate de complice la săvârșirea infracțiunii asimilate infracțiunilor de corupție de către inculpatul P.V.V., funcționar public în cadrul Direcției de Sănătate Publică a Județului Bacău. Acțiunea penală nu a fost exercitată împotriva medicului care își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet individual de medicina muncii pentru comiterea de către acesta a unei infracțiuni de corupție sau asimilate acesteia, în calitate de autor, iar pentru forma de participare penală reținută în sarcina inculpatului I.C.I. nu prezintă relevanță determinarea calității acestuia de funcționar public.

Prin Sentința penală nr. 78/D din 20 februarie 2015, pronunțată de Tribunalul Bacău, s-a dispus, în temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală cu art. 16 alin. (1) lit. c) din Codul de procedură penală, achitarea inculpatului I.C.I., pentru săvârșirea infracțiunii de complicitate la *pretindere și primire în îndeplinirea atribuțiilor de supraveghe, de control de operațiuni comerciale sau financiare de natură a obține direct*

foloase necuvenite de la agentul economic privat, prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior, iar în temeiul art. 396 alin. (5) din Codul de procedură penală raportat la art. 16 alin. (1) lit. b) teza întâi din Codul de procedură penală, achitarea aceluiași inculpat pentru săvârșirea infracțiunii de *fals în înscrisuri sub semnătură privată în legătură directă cu infracțiunile de corupție* prevăzute de art. 290 din Codul penal anterior coroborat cu art. 17 lit. c) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior.

Prin Încheierea din data 3 septembrie 2015, instanța de apel a pus în discuția părților, din oficiu, schimbarea încadrării juridice din infracțiunea de complicitate la „pretindere și primire în îndeplinirea atribuțiilor de supraveghere, de control de operațiuni comerciale sau financiare de natură a obține direct foloase necuvenite de la agentul economic privat” prevăzută de art. 26 din Codul penal anterior raportat la art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție cu aplicarea art. 41 alin. 2 din Codul penal anterior în infracțiunea de complicitate la luare de mită.

Prin Încheierea din 15 octombrie 2015, curtea a constatat că prin încheierea anterioară „s-a consemnat în mod greșit infracțiunea de complicitate la luare de mită și nu doar luare de mită” și a admis cererea de amânare a cauzei formulată de intimatul-inculpat pentru a-și pregăti apărarea cu privire la schimbarea încadrării juridice așa cum a fost stabilită prin respectiva încheiere.

Prin Încheierea din data de 27 noiembrie 2015, instanța de apel a pus în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție — Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept cu privire la interpretarea dispozițiilor privind infracțiunea de luare de mită prevăzută de art. 254 din Codul penal anterior pentru a se răspunde la întrebarea dacă medicul de medicina muncii, cum este cazul inculpatului, care își desfășoară activitatea în cadrul cabinetului individual de medicina muncii are sau nu calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită, respectiv să se lămurească chestiunea dacă are calitatea de funcționar sau funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Codul penal.

Astfel, se constată că, deși apelantul și intimatul inculpat au formulat concluzii cu privire la cererea de schimbare a încadrării juridice la termenele de judecată din 3 septembrie 2015 și 15 octombrie 2015, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra acesteia.

Or, în condițiile în care în cauză nu s-a dispus schimbarea încadrării juridice, în sensul reținerii în sarcina inculpatului a infracțiunii de luare de mită, chestiunea de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte nu tinde la soluționarea pe fond a cauzei, curtea fiind investită la acest moment cu soluționarea unui apel vizând pretinsa comitere de către inculpatul I.C.I. a infracțiunii prevăzute de art. 11 alin. (1) din Legea nr. 78/2000 pentru prevenirea, descoperirea și sancționarea faptelor de corupție, în forma complicității, al cărei subiect activ nu este calificat și nu presupune întrunirea calității de funcționar public.

Posibilitatea teoretică și eventuală a schimbării încadrării juridice dintr-o infracțiune asimilată infracțiunilor de corupție, pretins comisă în forma complicității, într-o infracțiune de corupție, pretins comisă în calitate de autor, nu poate conduce la constatarea admisibilității sesizării, legătura dintre chestiunea de drept supusă interpretării și soluționarea pe fond a cauzei trebuind să fie una actuală, nu viitoare sau eventuală, după cum s-a menționat anterior.

Pe de altă parte, instanța de apel, deși a pus în discuție schimbarea încadrării juridice în infracțiunea de luare de mită în forma prevăzută de art. 254 din Codul penal anterior a formulat, în parte, chestiunea de drept și a motivat-o exclusiv prin raportare la noțiunea de funcționar public în sensul art. 175 din Codul penal în vigoare.

Or, principiul aplicării globale a legii penale mai favorabile, instituit cu caracter obligatoriu prin Decizia nr. 265/2014 a Curții Constituționale, obligă instanțele de judecată la aplicarea în ansamblu a legii penale mai favorabile, nefiind permisă combinarea prevederilor din legi succesive. Prin urmare, stabilirea calității de funcționar (public) a subiectului activ al infracțiunii de luare de mită incriminată în Partea specială a dispozițiilor Codului penal se face prin raportare la dispozițiile penale prevăzute în Partea generală a aceluiași cod.

Față de cele arătate se constată că rezolvarea chestiunii de drept cu care a fost sesizată Înalta Curte prin raportare la calitatea de funcționar public a medicului de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui cabinet individual nu este de natură a produce un efect concret asupra conținutului hotărârii din procesul penal.

În consecință, sesizarea curții de apel este inadmisibilă, întrucât nu îndeplinește condiția de admisibilitate stabilită în art. 475 din Codul de procedură penală constând în existența unei legături de dependență între lămurirea chestiunii de drept și soluționarea pe fond a cauzei.

Pentru motivele arătate, în temeiul art. 475 și art. 477 din Codul de procedură penală,

ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca inadmisibilă, sesizarea formulată de Curtea de Apel Bacău — Secția penală, cauze minore și familie în Dosarul nr. 2.925/110/2014, prin care se solicită pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept: „dacă medicul de medicina muncii care își desfășoară activitatea în cadrul unui astfel de cabinet individual poate avea calitatea de subiect activ al infracțiunii de luare de mită prin raportare la calitatea de funcționar potrivit dispozițiilor art. 147 alin. 2 din Codul penal de la 1969 sau ale noțiunii de funcționar public în sensul art. 175 alin. (2) din Noul cod penal.”

Pronunțată în ședință publică, astăzi, 10 februarie 2016.

PREȘEDINTELE SECȚIEI PENALE
A ÎNALTEI CURȚI DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE
judecător **MIRELA SORINA POPESCU**

Magistrat-asistent,
Mirela Cojocaru

ACTE ALE OFICIULUI ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

OFICIUL ROMÂN PENTRU DREPTURILE DE AUTOR

DECIZIE

**privind publicarea în Monitorul Oficial al României,
Partea I, a Deciziei civile nr. 568A din 20 noiembrie 2015
a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă,
pronunțată în Dosarul nr. 4.454/2/2015**

Ținând cont de Referatul Secretariatului general al Corpului de arbitri nr. SGCA 361 din 8 martie 2016;

în conformitate cu prevederile art. 131² alin. (9) și art. 138 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare;

în baza prevederilor art. 6 alin. (1) și art. 7 din Hotărârea Guvernului nr. 401/2006 privind organizarea, funcționarea, structura personalului și dotările necesare îndeplinirii atribuțiilor Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, cu modificările ulterioare, și ale Deciziei prim-ministrului nr. 427/2012 privind numirea doamnei Irina Lucan-Arjoca în funcția de director general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, precum și ale Deciziei prim-ministrului nr. 278/2015 privind exercitarea atribuțiilor directorului general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,

directorul general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, Decizia civilă nr. 568A din 20 noiembrie 2015 a Curții de Apel București — Secția a IV-a civilă, pronunțată în Dosarul nr. 4.454/2/2015.

Art. 2. — Prezenta decizie se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și pe site-ul www.orda.ro

Directorul general adjunct al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor,
Irina Lucan-Arjoca

București, 8 martie 2016.
Nr. 20.

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL BUCUREȘTI

SECȚIA A IV-A CIVILĂ

DECIZIA CIVILĂ Nr. 568 A Ședința publică de la data de 20 noiembrie 2015

Dosar nr. 4.454/2/2015

Curtea constituită din:

Președinte — Mirela Steluța Croitoru

Judecător — Liviu Eugen Făget

Grefier — Florinela Jipa

Pe rol se află pronunțarea asupra cererii de apel formulate de apelanta Asociația pentru Drepturile Producătorilor de Fonograme din România împotriva Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015, pronunțată în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013 de completul de arbitraj, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 401/08.06.2015, în contradictoriu cu intimata Uniunea Producătorilor de Fonograme din România.

Dezbaterile orale și concluziile pe fond au avut loc în ședința publică de la 04.11.2015, când Curtea, având nevoie de timp pentru a delibera și pentru a da părților posibilitatea de a depune concluzii scrise, a amânat pronunțarea la data de 11.11.2015, la 18.11.2015 și la 20.11.2015, când a hotărât următoarele:

CURTEA,

deliberând asupra apelului civil de față, constată următoarele:

Prin cererea înregistrată la ORDA la data de 20.03.2013, UPFR a solicitat inițierea arbitrajului în vederea stabilirii criteriilor de repartizare a remunerației pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore convenite organismului de

gestiune colectivă ADPFR, pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă, și a comisionului datorat organismului colector UPFR pe această sursă, pentru perioada 2012—2014.

Prin cererea înregistrată la ORDA la data de 21.03.2013, ADPFR a solicitat inițierea procedurii de arbitraj având drept obiect stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată între organismele de gestiune colectivă ADPFR și UPFR pentru operele reproduse după înregistrările sonore, precum și a comisionului datorat organismului colector UPFR pe această sursă, pentru perioada 2012—2014.

Prin Hotărârea arbitrală nr. 1 din 27 mai 2015 privind stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore, convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă, și a comisionului datorat organismului colector UPFR pentru perioada 2011—2012, Completul de arbitraj din cadrul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor a luat act de cererea de renunțare la cererea de arbitraj formulată de ADPFR; a respins cererea de restituire a onorariului arbitrilor formulată de ADPFR; a admis în parte excepția lipsei de obiect a prezentului arbitraj invocată de ADPFR, în ceea ce privește perioada 2013—2014; a admis excepția de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011; a respins excepția inadmisibilității cererii precizatoare a cererii de arbitraj formulate de UPFR la termenul din data de 2 martie 2013; a admis în parte cererea de arbitraj formulată de UPFR și a stabilit criteriul proporției repertoriului gestionat de fiecare din organismele de gestiune colectivă pentru operele reproduse după înregistrări sonore ce revin producătorilor de fonograme din remunerația compensatorie pentru copie privată, pentru toate sursele de colectare (radio, tv, internet), pentru perioada 2011—2012; a stabilit că nivelul comisionului datorat organismului de gestiune desemnat colector unic pentru sursa copie privată a operelor reproduse după înregistrări sonore ce revin producătorilor de fonograme este de 5% din sumele colectate.

Pentru a pronunța această hotărâre, Completul de arbitraj a reținut următoarele:

Cererile de arbitraj formulate de UPFR și ADPFR au ca temei juridic prevederile dispozițiilor art. 131² alin. (3)—(9) din Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe, cu modificările și completările ulterioare, și au ca obiect stabilirea modalității de repartizare, în cote procentuale, între organismele de gestiune colectivă ADPFR și UPFR, a drepturilor producătorilor de fonograme, a remunerației compensatorii pentru copia privată convenite producătorilor de fonograme, titulari de drepturi conexe, pentru operele reproduse după înregistrări sonore, precum și a comisionului de colectare datorat organismului de gestiune desemnat colector pentru drepturile producătorilor de fonograme pentru perioada 2012—2014.

Arbitrajul s-a desfășurat la termenele din data de 27 martie 2013, 2 aprilie 2013, 10 aprilie 2013, 24 aprilie 2013, 9 aprilie 2014, 6 mai 2015, 11 mai 2015, 19 mai 2015.

Dezbaterile pe fond au avut loc la data de 19 mai 2015, fiind consemnate în încheierea de ședință care face parte integrantă din prezenta.

Termenul de arbitraj a fost prelungit cu 15 zile, potrivit dispoziției directorului ORDA.

Completul, având nevoie de timp pentru a delibera și a da părților posibilitatea de a depune concluzii scrise, a amânat pronunțarea pentru data de 27 mai 2015.

Dezbaterile au avut loc la sediul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor (ORDA), cu participarea tuturor arbitrilor care fac parte din complet.

Având în vedere înscrisurile administrate, dezbaterile și concluziile părților, completul de arbitri constată:

Constituirea inițială a completului de arbitraj a fost realizată cu respectarea prevederilor art. 131¹ alin. (4) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare, părțile fiind convocate pentru tragerea la sorți în vederea desemnării arbitrilor.

Prin cererea de arbitraj, UPFR a solicitat stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă și a comisionului datorat organismului colector UPFR pentru perioada 2012—2014.

Prin cererea de arbitraj, ADPFR a solicitat stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrările sonore convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă și a comisionului datorat organismului colector UPFR pe această sursă, pentru perioada 2012—2014.

La termenul din 27 martie 2013 ADPFR a formulat cerere de recuzare a arbitrilor desemnați Voican Maria Mădălina, cerere întemeiată pe prevederile art. 42 alin. (1) pct. 13 din Codul de procedură civilă. Având în vedere faptul că la acest termen onorariul arbitral nu fusese pus în discuția părților și achitat, completul nu a putut să se pronunțe asupra cererii de recuzare formulate de ADPFR.

La termenul din data de 2 aprilie 2013 UPFR a precizat cererea de arbitraj în sensul completării acesteia cu solicitarea de a stabili criteriile de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrările sonore convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă și a comisionului datorat organismului de gestiune colectivă desemnat colector UPFR pe această sursă, inclusiv pentru perioada anului 2011, obiectul dedus judecării vizând perioada 2011—2014. La același termen, UPFR a invocat excepția de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 pentru stabilirea proporției remunerației convenite fiecărui organism de gestiune colectivă din domeniul producătorilor de fonograme din remunerațiile compensatorii pentru copie privată, prin raportare la dispozițiile art. 131² alin. (3) lit. c) și art. 133 alin. (5) din Legea nr. 8/1996, cu modificările și completările ulterioare.

ADPFR a depus o cerere prin care a solicitat schimbarea denumirii Dosarului arbitral nr. 2/2013 sub forma „Dosarul arbitral nr. 2/2013 privind stabilirea modalității de repartizare, în cote procentuale, între organismele de gestiune colectivă a drepturilor producătorilor de fonograme, ADPFR și UPFR, a remunerației compensatorii pentru copia privată convenite producătorilor de fonograme, titulari de drepturi conexe, pentru operele reproduse după înregistrări sonore, precum și a comisionului de colectare datorat organismului de gestiune desemnat colector pentru drepturile producătorilor de fonograme pentru perioada 2012—2014”.

Atât ADPFR, cât și UPFR au solicitat amânarea cauzei pentru a lua cunoștință de cererile de arbitraj și de înscrisurile anexate.

Completul a luat act de cererea ADPFR privind recuzarea doamnei arbitru Maria Mădălina Voican și a constatat neкомпetența sa funcțională în privința cererii de recuzare formulată de ADPFR, dispunând atașarea înscrisului care consemnează cererea de recuzare la dosarul de arbitraj. În ceea ce privește cererea de schimbare a denumirii dosarului formulată de ADPFR, completul o respinge, având în vedere faptul că prezentul dosar de arbitraj nu poartă o denumire, ci este identificat numai prin numărul de înregistrare și anul

înregistrării. Se admit cererile de amânare a arbitrajului formulate de părți și se acordă termen data de 10 aprilie 2010.

La termenul din data de 10 aprilie 2013 ADPFR depune note de concluzii prin care solicită respingerea excepției de nelegalitate formulate de UPFR la termenul din data de 2 aprilie 2013 și invocă excepția inadmisibilității cererii precizatoare a cererii de arbitraj formulate de UPFR la acel termen.

UPFR depune întâmpinare împotriva cererii de arbitraj formulate de ADPFR.

ADPFR solicită amânarea cauzei în vederea studierii întâmpinării. Ambele părți solicită admiterea probei cu înscrisuri.

Completul unește ambele excepții invocate (excepția nelegalității Deciziei ORDA nr. 249/2011 și excepția inadmisibilității cererii precizatoare a cererii de arbitraj formulate de UPFR la termenul din data de 2 martie 2013) cu fondul cauzei și stabilește termen pentru continuarea arbitrajului la data de 24 aprilie 2013.

La termenul din data de 24 aprilie 2013 ADPFR depune o cerere precizatoare a cererii de arbitraj, solicitând indicarea cotelor procentuale convenite fiecărui criteriu de repartitie propus. Completul de arbitraj pune în discuție cu prioritate suspendarea cauzei, raportat la cererea de recuzare a arbitrilor desemnați Voican Maria Mădălina, și, în temeiul art. 413 alin. (1) pct. 1 și 3 coroborate cu art. 49 alin. (2) din Codul de procedură civilă, suspendă judecarea cererilor de arbitraj până la pronunțarea Tribunalului București asupra cererii de recuzare formulate de ADPFR.

La data de 31 martie 2014 UPFR formulează cerere de repunere pe rol a cauzei arbitrale din Dosarul nr. 2/2013, având în vedere soluționarea definitivă și irevocabilă a Dosarului nr. 13.626/3/2013 de instanța Tribunalului București, Secția a III-a civilă, în sensul respingerii cererii de recuzare a doamnei arbitru Maria Mădălina Voican.

La termenul din data de 9 aprilie 2014, ADPFR invocă excepția nelegalei constituiri a completului de arbitraj, motivată de faptul că mandatul unor membri ai completului de arbitraj s-a încheiat, acesta fiind limitat la o perioadă de 3 ani. Reprezentanta UPFR susține că membrii completului de arbitraj trebuie să finalizeze prezentul dosar.

Președintele completului de arbitraj pune în discuție aspectele referitoare la autoritatea jurisdicțională competentă să soluționeze excepția invocată și situația onorariilor în ipoteza admiterii acestei excepții.

Având în vedere susținerile părților și motivarea consemnată în Încheierea de ședință întocmită la data de 9 aprilie 2014, în temeiul art. 547 din Codul de procedură civilă, completul dispune trimiterea dosarului către Tribunalul București în vederea soluționării excepției nelegalității compunerii completului de arbitraj invocate de ADPFR, reținând și opinia separată a domnului arbitru Victor Babiuc.

Prin Sentința civilă nr. 499/07.04.2015, Tribunalul București a admis excepția nelegalei compunerii a completului de arbitraj invocate de ADPFR privind pe doamna Voican Maria Mădălina și domnii Victor Babiuc și Dan Cristian Gozia.

Prin Adresa nr. 8.657/22.04.2015, înregistrată la ORDA cu nr. RGII/3.333/22.04.2015, UPFR a solicitat reluarea procedurii de arbitraj. Prin Adresa ORDA nr. RGII/IES/3.406/24.04.2015 Secretariatul general al Corpului de arbitri de pe lângă ORDA a convocat părțile pentru reluarea procedurii de arbitraj, respectiv pentru tragerea la sorți a 3 arbitri titulari și 3 arbitri de rezervă, conform art. 131² din Legea nr. 8/1996, modificată și completată.

La termenul din data de 6 mai 2015, având în vedere imposibilitatea obiectivă de prezentare a doamnei arbitru Amzar Geta-Gabriela, completul acordă termen pentru data de 11 mai 2015.

La termenul din data de 11 mai 2015, completul a admis cererea de repunere a cauzei pe rol și a constatat legala sa

constituire. Reprezentanții ADPFR formulează oral o cerere de renunțare la arbitraj, arătând că au depus în acest sens și un înscris la secretariatul corpului de arbitri.

Reprezentantul UPFR este de acord cu cererea de renunțare formulată de ADPFR și menționează că nu mai are alte probe de administrat, urmând să depună concluzii scrise până la termenul stabilit. Completul ia act de cererea de renunțare formulată de ADPFR și stabilește termen pentru soluționarea cauzei la data de 19 mai 2015.

La termenul din data de 19 mai 2015, completul pune în discuția părților cererea ADPFR cu privire la termenul arbitrajului și onorariile arbitrilor depusă la data de 14 mai 2015. Reprezentanții UPFR solicită respingerea acesteia în integralitate potrivit art. 131² alin. (6) și (7) din Legea nr. 8/1996. Completul urmează a se pronunța asupra acestei cereri odată cu soluționarea cauzei.

În ceea ce privește excepția lipsei de obiect a prezentului arbitraj invocată de ADPFR, completul dispune unirea excepției cu fondul cauzei.

Reprezentantul UPFR solicită respingerea excepției inadmisibilității cererii, admiterea excepției de nelegalitate a Hotărârii ORDA nr. 249/2011, precum și admiterea cererii de arbitraj, așa cum a fost precizată, cu cheltuieli de judecată.

Pentru a da posibilitate ADPFR să depună concluzii scrise, completul amână pronunțarea cauzei până la 27 mai 2015. La termen, UPFR depune concluzii scrise privind excepțiile invocate și fondul cauzei.

Analizând actele și lucrările dosarului, completul arbitral a constatat:

În ceea ce privește cererea ADPFR depusă la data de 14 mai 2015, prin care se solicită pronunțarea cu privire la termenul arbitrajului și onorariile arbitrilor, completul de arbitraj constată respectarea termenului de arbitraj prevăzut de art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996, față de împrejurarea că în perioada 24 aprilie 2013—11 mai 2015 cauza a fost suspendată, ca urmare a nașterii unor incidente procedurale, respectiv soluționării cererii de recuzare a arbitrilor Voican Maria Mădălina, formulată de ADPFR, și, ulterior, a soluționării excepției nelegalei compunerii a completului de arbitraj, invocată de ADPFR.

Ca atare, la calculul termenului arbitrajului se va avea în vedere timpul scurs înainte de suspendare și timpul scurs după repunerea pe rol a cauzei.

Verificând lucrările dosarului, completul de arbitraj constată că a fost respectat întocmai termenul prevăzut de art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996.

În ceea ce privește onorariile arbitrilor stabilite la data de 27 martie 2013, acestea se vor menține, reducerea cuantumului fiind posibilă doar în situația în care arbitrajul se întrerupe fără a se pronunța o hotărâre, în sensul prevăzut de dispozițiile art. 599 din Codul de procedură civilă. Restituirea onorariilor achitate nu este, de asemenea, posibilă raportat la faptul că formularea cererii de renunțare la arbitraj a fost făcută ulterior primei zile de înfățișare în procedura de arbitraj.

Față de aceste argumente, completul de arbitraj respinge cererea formulată de ADPFR la 14 mai 2015 ca neîntemeiată.

În ceea ce privește excepția de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011, completul de arbitraj constată că prin excepția invocată UPFR a criticat Decizia ORDA nr. 249/2011 pentru nelegalitate, motivat de faptul că ORDA și-a depășit atribuțiile expres prevăzute de Legea nr. 8/1996, dispunând asupra unor drepturi private, respectiv a stabilit că: „pentru anul 2011 proporția remunerației convenită fiecărui organism de gestiune colectivă din domeniul producătorilor de fonograme din remunerațiile pentru copia privată este: 95% pentru UPFR și 5% pentru ADPFR”.

ADPFR a solicitat respingerea excepției, invocând în acest sens necompetența instanței arbitrale de a se pronunța asupra excepției de nelegalitate a unui act administrativ, competența aparținând în acest caz doar instanțelor de contencios administrativ.

Analizând excepția invocată și apărările părților, completul de arbitraj constată că, în raport cu dispozițiile art. 4 din Legea nr. 554/2004, legalitatea unui act administrativ unilateral cu caracter individual poate fi cercetată oricând pe cale de excepție de către instanța investită cu fondul litigiului.

Completul de arbitraj constituit conform Legii nr. 8/1996 reprezintă „instanța investită cu fondul litigiului”, în înțelesul art. 4 din Legea nr. 554/2004, iar Decizia ORDA nr. 249/2011 reprezintă un act administrativ unilateral ce se circumscrie dispozițiilor art. 2 lit. c) din Legea nr. 554/2004, astfel încât analizarea excepției de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 intră în competența funcțională a prezentului complet de arbitraj.

În ceea ce privește Decizia ORDA nr. 249/2011, completul constată că aceasta este dată cu încălcarea dispozițiilor art. 138 din Legea nr. 8/1996, întrucât prin emiterea ei s-a procedat la împărțirea remunerației între cele două organisme, fapt ce excede atribuțiilor ORDA expres prevăzute de lege.

În consecință, completul de arbitraj admite excepția de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011, urmând să dea eficiență la soluționarea cauzei dispozițiilor art. 4 alin. (3) din Legea nr. 554/2004.

Cu privire la excepția inadmisibilității cererii precizatoare a cererii de arbitraj formulate de UPFR la termenul din data de 2 martie 2013, invocată de ADPFR, completul de arbitraj urmează a o respinge ca nefondată, întrucât din conținutul dispozițiilor art. 133 din Legea nr. 8/1996 nu rezultă obligativitatea unor negocieri între organismele de gestiune colectivă ca etapă obligatorie prealabilă arbitrajului.

În situația protocoalelor ce trebuie încheiate organismele de gestiune colectivă pentru stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii și a comisionului datorat organismului colector, Legea nr. 8/1996 nu a impus o etapă a negocierilor obligatorie, ci doar un termen de încheiere a acestui protocol de 30 de zile.

Completul constată că în cauză sunt îndeplinite condițiile de admisibilitate ale cererii precizatoare de arbitraj, respectiv: lipsa unui protocol încheiat între cele două părți, expirarea termenului de 30 de zile și cererea de inițiere a procedurii de arbitraj.

Susținerea ADPFR potrivit căreia domeniul supus reglementării prin cererea de arbitraj ce formează obiectul prezentului dosar intră sub incidența Deciziei ORDA nr. 249/2011 este nefondată, întrucât odată cu admiterea excepției de nelegalitate a acestei decizii, ea nu mai este aptă să producă efecte juridice între părți, intervenind astfel necesitatea reglementării modalității de repartizare a remunerației compensatorii și a comisionului datorat organismului colector.

Prin urmare, completul de arbitraj respinge excepția inadmisibilității cererii precizatoare a cererii de arbitraj ca nefondată.

Cu privire la excepția lipsei de obiect a prezentului arbitraj invocată de ADPFR, completul de arbitraj urmează a o admite în parte, pentru următoarele considerente:

În motivarea excepției invocate, ADPFR a arătat că prin Sentința civilă nr. 180/12.02.2015 a Tribunalului București, pronunțată în Dosarul nr. 33.489/3/2014 de Secția a V-a civilă, a fost reglementată situația remunerațiilor compensatorii convenite producătorilor de fonograme pentru copia privată pentru anul 2012, iar pentru anii 2013 și 2014 a fost reglementată prin protocolul publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin Decizia ORDA nr. 173/10.10.2013.

Verificând înscrisurile depuse la dosar, completul de arbitraj constată că excepția lipsei de obiect este întemeiată în parte, doar în ceea ce privește perioada 2013—2014, întrucât aceasta face obiectul protocolului publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, prin Decizia ORDA nr. 173/10.10.2013.

În ceea ce privește anul 2012, completul constată, pe de o parte, că Sentința civilă nr. 180/12.02.2015 a Tribunalului București invocată de ADPFR nu este definitivă și nici măcar redactată până la data soluționării prezentului arbitraj, iar, pe de altă parte, obiectul cererii de chemare în judecată din Dosarul nr. 33.489/3/2014 (restituirea de către ADPFR a remunerației compensatorii pentru copia privată, aferentă perioadei ianuarie—octombrie 2012, pe care UPFR a repartizat-o către ADPFR în baza Deciziei ORDA nr. 72/2012 ce a fost anulată) este diferit de cel al cererii de arbitraj.

Obiectul prezentului arbitraj, determinat în baza cererilor precizatoare depuse de UPFR și ca urmare a renunțării la cererea de arbitraj formulată de ADPFR, îl constituie stabilirea unor criterii de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele produse după înregistrări sonore, convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă, și a comisionului datorat organismului colector UPFR pe această sursă, pentru perioada 2011—2012.

Prin urmare, completul de arbitraj admite în parte excepția lipsei de obiect a arbitrajului pentru perioada 2013—2014.

Cu privire la fondul cauzei:

În primul rând, completul a stabilit obiectul prezentului arbitraj, în funcție de cererile și susținerile părților formulate în cursul prezentei proceduri. Prin cererile inițiale de arbitraj, părțile au solicitat stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore, convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă, și a comisionului datorat organismului colector UPFR pentru perioada 2012—2014. Ulterior, UPFR a formulat o cerere completatoare prin care a solicitat extinderea arbitrajului și pentru perioada 2011, cu privire la care completul a respins excepția inadmisibilității formulată de ADPFR, pentru motivele expuse în cadrul prezentei hotărâri, în cursul prezentei proceduri, părțile au încheiat, pentru perioada 2013—2014, Protocolul privind criteriile de repartizare a sumelor convenite ADPFR reprezentând remunerație compensatorie pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore pentru perioada 2013—2014, publicat prin Decizia ORDA nr. 173/10.10.2013, iar ADPFR a renunțat la propria cerere de arbitraj. Curtea a apreciat ca întemeiată excepția de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 pentru stabilirea proporției remunerației convenite fiecărui organism de gestiune colectivă din domeniul producătorilor de fonograme din remunerațiile pentru copia privată. Prin urmare, ca efect al admiterii acestei excepții, completul va înlătura aplicabilitatea acesteia, în concordanță cu dispozițiile art. 4 alin. (3) din Legea nr. 554/2004, potrivit căreia „în cazul în care a constatat nelegalitatea actului administrativ cu caracter individual, instanța în fața căreia a fost invocată excepția de nelegalitate va soluționa cauza, fără a ține seama de actul a cărui nelegalitate a fost contestată”.

Având în vedere toate aceste aspecte, completul a apreciat că obiectul prezentului arbitraj îl constituie cererea UPFR în vederea stabilirii criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore, convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă, și a comisionului datorat organismului colector UPFR pentru perioada 2011—2012.

În susținerea cererii sale, UPFR a propus următoarele criterii de repartizare:

— criteriul utilizării reale a repertoriului membrilor ADPFR ca urmare a copierii muzicii ascultate la posturile de radio, conform studiilor de piață;

— criteriul utilizării reale a repertoriului membrilor ADPFR ca urmare a copierii muzicii ascultate la posturile de televiziune conform studiului de piață;

— criteriul proporției repertoriului gestionat de ADPFR pentru propriii membri, raportat la repertoriul gestionat de UPFR pentru toți producătorii de fonograme, cu excepția membrilor ADPFR, denumit în continuare *criteriul repertoriilor*, aplicabil ca urmare a copierii în mod privat a fonogramelor utilizate pe internet, în mediul privat, în magazine de specialitate și alte surse.

Pentru susținerea acestor criterii, UPFR a depus la dosarul de arbitraj două studii de piață realizate de Reveal Marketing Research în anii 2011 și 2013.

În ceea ce privește comisionul datorat colectorului colectiv s-a solicitat stabilirea unei valori de 7%.

Având în vedere susținerile părților, precum și probele administrate pe parcursul prezentei proceduri, completul a apreciat că pentru stabilirea unor criterii echitabile pentru repartizarea remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore trebuie făcute unele aprecieri esențiale asupra tipului de utilizare. În materie de copie privată, remunerația compensatorie se datorează pentru copia realizată, iar nu pentru suportul pe care o astfel de copie se poate face. Copia privată reprezintă reproducerea în scop de folosință personală sau pentru cercul normal al unei familii. În aceste condiții este aproape imposibil de determinat o pondere a utilizării reale în domeniul copiei private. Dacă în cazul comunicării publice a fonogramelor ar putea exista unele criterii obiective pentru întocmirea unui studiu de piață care să ofere o situație relevantă a utilizării reale (prin analiza playlisturilor), în cazul copiei private multitudinea de factori ce nu pot fi cuantificați în mod real nu poate susține un studiu convingător în ceea ce privește această utilizare, rezultatele putând varia în funcție de eșantioanele analizate.

Mai mult decât atât, studiile de piață depuse la dosar nu au fost agreate de părțile din prezentul arbitraj nici în privința obiectivelor lor, nici în privința realizatorilor, un motiv în plus pentru complet de a nu ține seama de concluziile acestora.

Nici criteriul hologramelor achiziționate de membrii fiecărui OGC propus de ADPFR nu poate fi luat în considerare, având în vedere că, în materia copiei private, remunerația compensatorie se datorează pentru copia realizată, iar nu pentru suportul pe care o astfel de copie se poate face, iar criteriul de repartizare trebuie să fie aplicat unitar, indiferent de sursa de colectare (radio, tv, internet).

În aceste condiții, completul a apreciat că, având în vedere natura utilizării, se impune a da preferință criteriului repertoriilor gestionate de fiecare organism de colectare. Acest criteriu ar da cel mai bine eficiență caracterului compensator al remunerației aferente copiei private, ar simplifica procedurile de repartizare a remunerației între organisme și ar reprezenta o distribuție echitabilă a remunerației. În plus s-ar realiza și o scădere a costurilor aferente procedurilor de repartizare.

În ceea ce privește comisionul datorat colectorului colectiv, solicitarea UPFR de stabilire a acestuia la 7% avea în vedere stabilirea criteriului utilizării reale, criteriu ce nu poate fi aplicat în mod obiectiv în domeniul copiei private. Având în vedere că stabilirea criteriului repertoriilor gestionate de fiecare organism de colectare simplifică mecanismele de repartizare, un nivel al comisionului datorat organismului de gestiune colector de 5% este considerat suficient pentru acoperirea cheltuielilor de repartizare.

Împotriva Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015, pronunțată de Completul arbitral desemnat în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013, a formulat apel Asociația pentru Drepturile Producătorilor de Fonograme din România, în motivarea căruia a susținut următoarele critici:

Chestiuni prealabile:

Ca urmare a cererilor de inițiere a arbitrajului formulate de cele două organisme de gestiune colectivă din domeniul producătorilor de fonograme, respectiv ADPFR și UPFR, cereri înregistrate la ORDA cu nr. RGII/2.661/21.03.2013 și, respectiv, RGII/2.565/20.03.2013, părțile au fost convocate pentru tragerea la sorți a arbitrilor la data de 25.03.2013 în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013.

După desemnarea arbitrilor, la data de 27.03.2013 a fost încheiat Procesul-verbal de constituire a completului arbitral înregistrat cu nr. 398/27.03.2013, prin care a fost stabilit primul termen al arbitrajului — 02.04.2013, onorariul ce urma să fie depus de cele două părți până la primul termen și locul arbitrajului în conformitate cu prevederile art. 131² din Legea nr. 8/1996 și art. 6 din Regulamentul Corpului de arbitri de pe lângă ORDA, aprobat prin Decizia nr. 270/2010.

Astfel, a fost demarată procedura de arbitraj în Dosarul cu nr. 2/2013, după cum urmează: 2.04.2013 — primul termen al arbitrajului stabilit prin Încheierea din data de 27.03.2013; 24.04.2013 — încheierea completului arbitral prin care se dispune suspendarea judecării cererilor de arbitraj. În temeiul dispozițiilor art. 413 alin. 1 pct. 1 și 3 din Codul de procedură civilă (suspendare facultativă), până la soluționarea cererii de recuzare a arbitrilor Maria Mădălina Voican invocate în cauză — obiect al Dosarului cu nr. 13.626/3/2013 pe rolul Tribunalului București; 1.10.2013 — Hotărâre definitivă nr. 1.846/21.10.2013 în Dosarul cu nr. 13.626/3/2013 având ca obiect recuzare arbitru Maria Mădălina Voican; 09.04.2014 — încheiere a completului arbitral inițial desemnat prin care se constată necompetent a soluționa excepția nelegalei compuneri a completului invocată de ADPFR și trimite soluționarea excepției Tribunalului București în temeiul prevederilor art. 547 din Codul de procedură civilă; 07.04.2015 — Hotărâre definitivă nr. 499/07.04.2015, pronunțată de Tribunalul București — Secția a IV-a civilă în Dosarul cu nr. 38.497/3/2014 având ca obiect excepție nelegală compunere a completului arbitral în Dosarul cu nr. 2/2013; 29.04.2015 — Proces-verbal cu nr. RGII/3.553/29.04.2015 — tragere la sorți a 3 arbitri titulari și 3 arbitri de rezervă în Dosarul de arbitraj cu nr. 2/2013, în care se consemnează un alt obiect al arbitrajului decât cel stabilit de completul arbitral inițial, ca urmare a cererilor de arbitraj ale celor două părți formulate în martie 2013. Prin același proces-verbal, ORDA practic dispune cu privire la excepția de incompatibilitate formulată de UPFR cu ocazia tragerii la sorți față de unul dintre arbitrii extrași; 06.05.2015 — încheiere complet arbitral privind amânarea ca urmare a imposibilității de prezentare a unuia dintre arbitri; 11.05.2015, 19.05.2015 — termene arbitraj; 27.05.2015 — pronunțarea Hotărârii arbitrale nr. 1/2015, publicată în Monitorul Oficial, Partea I, nr. 401/08.06.2015 prin Decizia ORDA nr. 58/29.05.2015.

1. Anularea în totalitate a Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015, pronunțată de Completul arbitral în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013, rejudecarea cererilor de arbitraj formulate în dosar și respingerea cererii de arbitraj a UPFR ca neîntemeiată

A. Solicită instanței de apel ca prin hotărârea pe care o va pronunța să anuleze în totalitate hotărârea arbitrală atacată, apreciază ca fiind incident în cauză un motiv de nulitate necondiționată a hotărârii, și anume cel reglementat prin dispozițiile art. 176 pct. 4 și 6 din Codul de procedură civilă — încălcarea dispozițiilor legale privitoare la constituirea instanței și alte cerințe legale extrinseci actului de procedură.

Ca urmare a admiterii de către Tribunalul București a excepției de nelegală compunere a completului de arbitraj invocate de ADPFR la termenul din 09.04.2004, la data de 29.04.2005 s-a procedat la tragerea la sorți a arbitrilor ce urmează a soluționa Dosarul de arbitraj nr. 2/2013, iar prin Procesul-verbal nr. RGH/3.553/29.04.2015 a fost consemnată procedura de desemnare a unui nou complet.

Potrivit prevederilor art. 131² alin. (4) din Legea nr. 8/1996 coroborate cu cele ale art. 6 din Regulamentul corpului de arbitri de pe lângă ORDA, aprobat prin Decizia nr. 270/2010, procedura de desemnare a completului arbitral se desfășoară astfel:

ORDA convoacă părțile în vederea desemnării prin tragere la sorți a completului de arbitraj constituit din 5 membri, respectiv 3 arbitri de rezervă, iar „absența părților convocate nu împiedică desemnarea arbitrilor prin tragere la sorți”.

De asemenea, potrivit art. 6 alin. (4)—(6) din același regulament: „*Tragerea la sorți se efectuează de directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor sau de persoana desemnată de acesta.*”

Minuta tragerii la sorți se afișează pe site-ul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor.

Arbitrii titulari desemnați prin tragere la sorți și reprezentanții părților sunt convocați la sediul Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, prin secretarul general al corpului de arbitri, ocazie cu care completul de arbitraj stabilește onorariul brut prin negociere cu părțile, primul termen de arbitraj, dar nu mai târziu de 5 zile socotite de la data acestei întruniri, precum și locul arbitrajului, informând părțile despre măsurile luate.”

Apelanta susține că aceste dispoziții au fost încălcate cu bună știință, în ciuda sesizărilor sale cu privire la neregularitățile intervenite atât în desemnarea completului, cât și la continuarea procedurii de arbitraj, neregularități pe care completul de arbitraj nu le-a îndreptat până în acest moment.

Învederează instanței ca prin Procesul-verbal cu nr. RGII/3.553/29.04.2015 se consemnează faptul că obiect al arbitrajului: „stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia pentru operele reproduse după înregistrări sonore convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă, și a comisionului datorat organismului colector UPFR pentru perioada 2011—2014”, deși atât pe pagina oficială a autorității, cât și în Încheierea completului arbitral din data de 09.04.2013 se poate constata în mod indubitabil că obiect al arbitrajului îl reprezintă remunerațiile pentru perioada 2012—2014.

Într-adevăr la dosarul cauzei fusese depusă, la termenul din data de 02.04.2013, o cerere precizatoare a UPFR prin care aceasta solicita extinderea perioadei supuse arbitrajului și la anul 2011. La momentul încheierii procesului-verbal mai sus indicat (29.04.2015), completul arbitral nu se pronunțase asupra acestei cereri a UPFR astfel încât lărgirea cadrului procesual se putea realiza numai de către completul arbitral, și nu de către ORDA prin actul în care s-a consemnat procedura desemnării completului arbitral.

Mai mult decât atât, subliniază faptul că în cuprinsul procesului-verbal în cauză nu se consemnează prezența directorului general al ORDA, care avea obligația potrivit prevederilor art. 6 din Regulament sus-citate să efectueze tragerea la sorți și nici nu se precizează că, în absența sa, ar fi desemnat o altă persoană să efectueze tragerea la sorți.

În aceste condiții, conform procesului-verbal menționat, procedura tragerii la sorți a fost realizată între „părți”, respectiv de o singură parte prezentă, UPFR, în absența directorului general al ORDA, motiv pentru care consideră că nu s-au respectat prevederile imperative cu privire la tragerea la sorți și că nu pot fi garantate imparțialitatea, corectitudinea și legalitatea întregii proceduri.

Prin același proces-verbal se consemnează invocarea de către UPFR a excepției de incompatibilitate a avocaților celor două părți în arbitraj, respectiv dl Robert Bucur și dna Andreea Stratula, întemeiată pe considerentul că aceștia se află pe lista Corpului de arbitri de pe lângă ORDA numit prin Ordinul ministrului culturii nr. 2.381/23.07.2013.

Excepția a fost invocată de UPFR în fața reprezentantului ORDA, secretar al corpului de arbitri, după părăsirea sălii de către ADPFR, deși o atare excepție este propice a fi formulată în fața completului arbitral.

În cadrul tragerii la sorți inițiale, după cum reiese din Procesul-verbal cu nr. RGII/3.553/29.04.2015, al treilea arbitru al completului a fost extras dl Robert Bucur, dar, la solicitarea UPFR, în absența directorului general al ORDA și a ADPFR, a fost înlocuit din componența completului cu un alt arbitru.

Din acest punct de vedere, practic autoritatea a soluționat o excepție invocată de UPFR, în absența ADPFR, deși competența sa cu privire la procedura de tragere la sorți a arbitrilor era limitată la dispozițiile art. 131² alin. (4) din Legea nr. 8/1996 coroborate cu cele ale art. 6 din Regulamentul Corpului de arbitri, neregularitățile procedurale și incidentele cu privire la această procedură urmând a fi supuse atenției și soluționate de completul arbitral desemnat.

B. Cu privire la termenul legal al arbitrajului, reglementat prin dispozițiile art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996 și art. 7 alin. (11) din Regulament, a solicitat să se constate că depășirea termenului pentru depunerea hotărârii arbitrale reprezintă o neregularitate a hotărârii care nu poate fi înlăturată decât prin anularea acesteia.

Potrivit prevederilor menționate mai sus: „*Arbitrii au obligația ca în termen de 30 de zile de la primul termen al arbitrajului să depună la Oficiul Român pentru Drepturile de Autor hotărârea cuprinzând forma finală a metodologiilor supuse arbitrajului*”, termenul putând fi prelungit cu 15 zile în mod excepțional prin decizie a ORDA ca urmare a solicitării motivate a arbitrilor.

În acest sens, din expunerea parcursului arbitrajului se poate lesne constata că: primul termen al arbitrajului este 02.04.2013; judecata fiind suspendată (facultativ) în două rânduri, respectiv la data de 24.04.2013 și 09.04.2014; judecata a fost reluată la data de 06.05.2015; hotărârea arbitrală fiind pronunțată în data de 27.05.2015.

Astfel, între primul termen al arbitrajului și data suspendării acestuia au trecut 22 de zile din termenul de 30 de zile în care completul arbitral are obligația de a depune la ORDA hotărârea arbitrală.

Din interpretarea dispozițiilor art. 413 din Codul de procedură civilă coroborat cu art. 567 alin. (2) din Codul de procedură civilă, suspendarea facultativă intervine de la data pronunțării încheierii de suspendare, în cazul de față de la data de 24.04.2013, și dăinuie până la soluționarea definitivă a cauzei de care depinde hotărârea din procesul supus suspendării.

Astfel, în speța de față, solicită a se constata că suspendarea facultativă a judecării cauzei a determinat suspendarea termenului de la data de 24.04.2013 până la data de 21.10.2013 când Tribunalul București, Dosarul cu nr. 13.626/3/2013, s-a pronunțat definitiv cu privire la cererea de recuzare a arbitrilor Maria Mădălina Voican.

Arată faptul că atât UPFR, cât și arbitrul asupra căruia a fost formulată cererea de recuzare (Maria Mădălina Voican) aveau cunoștință de soluția definitivă din dosarul indicat mai sus, încă de la pronunțare fiind părți în litigiu.

De asemenea ORDA, care nu asigură numai secretariatul procedurii de arbitraj, ci are obligația de a veghea respectarea prevederilor Legii nr. 8/1996 în desfășurarea arbitrajului, avea la rândul său cunoștință de parcursul dosarului și de soluția pronunțată.

Se menționează că UPFR avea la îndemână calea reluării arbitrajului, pentru a se evita depășirea termenului legal de 30 de zile, însă a înțeles să stea în pasivitate, deși avea cunoștință atât de soluția pronunțată în Dosarul cu nr. 13.626/3/2013, cât și de faptul că termenul arbitrajului este suspendat numai până la pronunțarea acestei soluții, respectiv 21.10.2013.

Consideră că, în aceeași măsură, nu poate fi invocată pasivitatea și cu atât mai puțin culpa sa în depășirea termenului arbitrajului, întrucât la data de 21.10.2013 ADPFR nu mai avea interesul de a solicita reluarea arbitrajului, având în vedere poziția sa exprimată în mod expres cu privire la depășirea termenului arbitrajului, solicitând restituirea sumei plătite cu titlu de onorariu arbitri.

Prin urmare, de la data de 21.10.2013, suspendarea termenului de arbitraj a încetat, acesta reluându-și cursul, iar perioada scursă anterior suspendării — 22 de zile — fiind inclusă în calculul termenului.

Ar putea aprecia că termenul a fost din nou suspendat de la Încheierea din data de 09.04.2014, când completul arbitral s-a declarat incompetent în soluționarea excepției de nelegală compunere și a trimis cauza spre soluționare Tribunalului București, până la data de 07.04.2015, când instanța a admis excepția invocată în litigiu fiind părți ADPFR, UPFR și ORDA pentru opozabilitate.

Cu toate acestea, dacă la data de 09.04.2014 termenul era depășit, astfel încât nu mai putea interveni suspendarea unui termen depășit din punct de vedere legal, cu atât mai mult la data de 07.04.2015 termenul era depășit.

La termenul de arbitraj din data de 11.05.2015, ADPFR a adus în atenția completului arbitral depășirea termenului arbitrajului de 30 de zile, cu posibilitatea prelungirii cu 15 zile prin decizie a ORDA, și a solicitat ca acesta să se pronunțe cu privire la acest aspect, fiind depuse și solicitări scrise la ORDA.

Cu toate acestea, completul s-a pronunțat asupra termenului arbitrajului prin Hotărârea arbitrală din 27.05.2015, fără a arăta în concret motivele pentru care a constatat că „a fost respectat întocmai termenul prevăzut de art. 131² alin. 7 din Legea nr. 8/1996 (fila 6, paragraful 6, din hotărâre).

Mai mult decât atât, se face simpla mențiune că «Termenul de arbitraj a fost prelungit cu 15 zile, potrivit dispoziției directorului ORDA» (fila 2, paragraful 4, din hotărâre), fără a indica numărul și data emiterii dispoziției, încălcând încă o dată prevederile art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996 și art. 7 alin. (11) din Regulament, care prevăd în mod neechivoc faptul că prelungirea se dispune prin decizie a directorului general al ORDA, care se publică pe pagina de internet a ORDA sau se comunică părților, fapt care nu s-a întâmplat nici până în prezent.

Pentru aceste motive, apreciază că termenul legal al arbitrajului a fost depășit, prelungirea acestuia nu a fost dispusă conform prevederilor și procedurilor legale sau a fost dispusă cu încălcarea acestor neregularități care nu pot fi înlăturate decât prin anularea actului procedural, respectiv anularea Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015 pronunțate în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013.

C. Cu ocazia rejudecării, având în vedere renunțarea ADPFR la cererea sa de arbitraj, solicită să se respingă ca neîntemeiată cererea de arbitraj a UPFR precizată la termenul din 06.05.2015 atât cu privire la stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore, cuvenite organismului de gestiune colectivă ADPFR, pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă, cât și cu privire la stabilirea comisionului datorat organismului colector UPFR de 7% pentru perioada 2011—2012.

C.1. Cu privire la criteriile de repartizare a remunerației, învederează instanței faptul că în perioada 2011—2012 raporturile dintre cele două organisme de gestiune colectivă au fost reglementate prin deciziile ORDA nr. 249/2011 și 72/2012, prin care remunerațiile compensatorii pentru copia privată erau repartizate astfel: 5% pentru ADPFR și 95% pentru UPFR pentru anul 2011; 10% pentru ADPFR și 90% pentru UPFR pentru anul 2012.

UPFR a înțeles să atace numai Decizia ORDA nr. 72/2012, anulată în mod definitiv prin Decizia Înaltei Curți de Casație și Justiție nr. 3.037/26.06.2014 în Dosarul cu nr. 6.975/2/2012, cu privire la Decizia nr. 249/2011 formulând numai excepție de nelegalitate în cadrul arbitrajului cu nr. 2/2013.

Solicită să se constate că motivele de nelegalitate ale celor două decizii invocate de UPFR atât în acțiunea în anulare, cât și pe calea excepției de nelegalitate în Dosarul de arbitraj cu nr. 2/2013 privesc în mod exclusiv considerentul că autoritatea nu avea atribuții și competența de a emite o decizie privind repartizarea remunerațiilor între cele două organisme, și nicidecum existența sau valoarea prejudiciului produs UPFR prin repartizarea remunerațiilor potrivit celor două decizii.

Ulterior inițierii arbitrajului ce a făcut obiectul Dosarului cu nr. 2/2013, ADPFR și UPFR au încheiat un protocol prin care au stabilit ca remunerațiile colectate în perioada 2013—2014 între cele două părți să se împartă astfel: din sumele colectate de UPFR pentru producătorii de fonograme pentru copia privată 5,2% pentru ADPFR și 94,8% pentru UPFR; comision de colectare ori repartizare de 2% reținut de UPFR în temeiul protocolului publicat prin Decizia ORDA nr. 77/09.06.2009 (art. 6 din protocol).

Din acest punct de vedere, apare ca formulată cu rea-credință și neîntemeiată cererea precizatoare a cererii de arbitraj a UPFR depusă la termenul din 06.05.2015 ulterior încheierii protocolului, prin care solicita: stabilirea de criterii de repartizare, respectiv procent de 1,72% pentru ADPFR pentru 2011 și 8% pentru ADPFR pentru anul 2012; comision de colectare datorat organismului colector UPFR pe această sursă de 7% din sumele repartizate către ADPFR pentru perioada 2011—2012.

Pe parcursul desfășurării arbitrajului, însă pe perioada suspendării, UPFR formulează o cerere de chemare în judecată împotriva ADPFR, prin care solicită în calitate de colector unic al remunerațiilor compensatorii pentru copia privată pentru domeniul audiovizual și audio restituirea numai de la membrii ADPFR a remunerațiilor plătite de UPFR în temeiul Deciziei nr. 72/2012 anulate în mod definitiv, respectiv restituirea procentului de 10% din sumele total încasate și repartizate către ADPFR ca urmare a anulării actului administrativ.

Cu toate acestea, cu ocazia dezbaterilor asupra fondului cauzei, UPFR a susținut imposibilitatea de a stabili utilizarea reală a fonogramelor în ceea ce privește copia privată, dar că, având în vedere prevederile Deciziei ORDA nr. 249/2011 și Protocolul încheiat între părți în data de 21.08.2013 și publicat prin Decizia ORDA nr. 173/2010, procentul convenit ADPFR din sumele total colectate în anul 2012 este aproximativ 5%.

Având în vedere atât aceste susțineri ale UPFR, cât și apărările formulate de ADPFR în cauză, instanța admite în parte cererea formulată de UPFR și obligă apelanta la restituirea numai a jumătate din ceea ce a primit în temeiul Deciziei nr. 72/2012, ceea ce echivalează cu restituirea unui procent de 5% din sumele total încasate și repartizate de către UPFR.

Această susținere este conformă inclusiv cu toate discuțiile purtate între cele două organisme pe parcursul negocierilor organizate în decursul anului 2014, în care UPFR este de acord cu aplicarea aceluiași procent de 5,2% pentru ADPFR stabilit prin Protocolul din 2013 și pentru anii 2011 și 2012, perioadă care constituie obiect al arbitrajului ca urmare a cererii UPFR din 06.05.2015.

Prin urmare, UPFR determină un procent de aproximativ 5% din sumele total colectate pentru producătorii de fonograme cu titlu de remunerație compensatorie pentru copia privată ca revenind membrilor ADPFR pentru toată perioada 2011—2014, atât în negocierile directe, cât și în fața instanței de judecată cu ocazia unor acțiuni inițiate de aceasta.

Cu toate acestea, UPFR, cu rea-credință, solicită sau ajunge la alte procente în arbitrajul cu nr. 2/2013, respectiv de 1,72% pentru 2011 și 1,08% pentru 2012 (fila 2 cerere precizatoare UPFR depusă la termenul din data de 06.05.2015).

Pentru aceleași considerente, apreciază că inclusiv formularea excepției de nelegalitate a Deciziei 249/2011 este făcută cu rea-credință, în condițiile în care UPFR a pus în aplicare această decizie, iar din întreaga corespondență purtată între cele două organisme și din propunerile avansate în cadrul negocierilor rezultând în mod cert faptul că emiterea actului administrativ atacat nu a cauzat UPFR niciun prejudiciu în realitate procentele stabilite prin decizie, respectiv 5% pentru ADPFR și 95% pentru UPFR pentru anul 2011, din remunerația compensatorie pentru copia privată corespunzând realității și voinței părților exprimate în întâlniri, în fața ORDA și a instanțelor de judecată.

Mai mult, raportat la dispozițiile art. 4 din Legea nr. 554/2004, precum și la art. 131² din Legea nr. 8/1996 și art. 7 și 9 din Regulamentul Corpului de arbitri de pe lângă ORDA, aprobat prin Decizia nr. 270/2000, completul arbitral nu îndeplinește condițiile legale de competență în soluționarea excepțiilor de nelegalitate invocate împotriva unor acte administrative, atribuțiile sale fiind limitate la prevederile legii speciale.

Astfel că instanța prevăzută la art. 547 din Codul de procedură civilă era competentă a se pronunța asupra excepției de nelegalitate, respectiv Tribunalul București, ca urmare a sesizării din partea părții interesate, procedură pe care UPFR nu a înțeles să o urmeze.

Atât timp cât UPFR, în calitate de parte interesată, nu a sesizat instanța competentă, apreciază că este de prisos analiza întrunirii condițiilor de admisibilitate a Deciziei nr. 249/2011 ori analiza motivelor de nelegalitate ale acestei decizii în etapa căii de atac a apelului împotriva hotărârii arbitrale.

C.2. Cu privire la stabilirea comisionului de colectare datorat UPFR, apelanta a solicitat să se constate că UPFR a fost desemnat prin protocolul publicat prin Decizia ORDA nr. 77/09.06.2009 în Monitorul Oficial, nr. 430/24.06.2009 colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată în domeniul sonor și audiovizual, prin același protocol stabilindu-se și comisionul datorat UPFR în calitate de colector unic.

Astfel, potrivit dispozițiilor art. 4 alin. (2) din Protocol, reprezintă cheltuieli reale privind colectarea următoarele: „cheltuielile salariale pentru 3 angajați (drepturile salariale la care se adaugă toate contribuțiile aferente diferitelor fonduri bugetare); comisioanele bancare; costurile funcționării a două posturi telefonice și a unui fax (abonament și convorbiri telefonice); consumabile (toner, hârtie etc.); cota-parte a cheltuielilor de regie aferente suprafeței unei camere; cheltuieli judiciare și de executare silită pentru recuperarea remunerațiilor și depunerea raportărilor (taxe de timbru, timbru judiciar, onorarii experți contabili, onorarii avocați, onorarii executori judecătorești etc.); cheltuieli poștale; cheltuieli de mentenanță și actualizare programe informatice pentru realizarea în format unitar a raportărilor de către utilizatori; cheltuieli de deplasare; cheltuieli pentru mijloace tehnice necesare (calculatoare, inclusiv programele informatice aferente, imprimante, fax, copiatoare, scanner etc.); alte cheltuieli necesare desfășurării activității de colectare a remunerațiilor datorate de importatorii și fabricanții de suporturi și aparate”. De asemenea, potrivit art. 6 din Protocol, „Cheltuielile reale legate de activitatea de colectare și repartizare vor fi suportate proporțional cu sumele încasate de toate categoriile de beneficiari și nu vor depăși 2% din remunerația colectată în acel an”.

Pe cale de consecință, prin protocolul mai sus menționat toate organismele de gestiune colectivă semnatare, inclusiv ADPFR, au convenit ca UPFR să rețină pentru acoperirea cheltuielilor reale de colectare și repartizare un procent maxim de 2% din sumele total colectate, deci 2% din sumele colectate pentru producătorii de fonograme, echivalent cu 2% din sumele repartizate ADPFR.

Stabilirea în favoarea UPFR a unui comision de colectare distinct ar însemna nu numai crearea unei situații discriminatorii pentru ADPFR față de restul semnatarilor protocolului, dar și o contestare a acestui protocol de către UPFR.

Pentru aceleași considerente nu a fost stabilit un comision suplimentar de colectare în beneficiul UPFR nici prin deciziile ORDA nr. 249/2011 și 72/2012, prin care se stabilea modalitatea de împărțire în cote procentuale a remunerației compensatorii pentru copia privată între ADPFR și UPFR, și nici prin Protocolul încheiat între cele două părți în data de 21.08.2013, publicat prin Decizia ORDA nr. 173/2013, protocol încheiat pentru perioada 2013—2014.

Învederează instanței faptul că, potrivit situațiilor disponibile pe pagina de internet a UPFR pentru anii 2011 și 2012, UPFR a reținut deja comisioane suplimentare comisionului de 2% din sumele colectate și convenite producătorilor de fonograme după cum urmează: pentru anul 2011, potrivit situației denumite „Situația sumelor colectate în 2011 și repartizate pe categorii de utilizatori”, a colectat pentru producătorii de fonograme pentru copie privată suma de 1.026.895 lei, din care a repartizat, inclusiv către ADPFR, numai jumătate din acestea — 545.506,26 lei și a reținut din aceste sume comisionul de 60.113 lei, respectiv aproximativ 11% din sumele repartizate.

Menționează că UPFR avea dreptul să rețină un procent de maximum 2% din sumele repartizate producătorilor de fonograme, deci 2% din sumele convenite și repartizate ADPFR, dar a reținut din acestea un comision cu 9% mai mare.

Pentru anul 2012, potrivit situației denumite „Situația sumelor colectate în 2012 și repartizate pe categorii de utilizatori”, UPFR a colectat pentru producătorii de fonograme 1.385.885,87 lei, din care a repartizat, inclusiv către ADPFR, numai jumătate — 796.432 lei și a reținut din aceste sume un comision de 91.486 lei, reprezentând aproximativ 11% din sumele repartizate.

De altfel, în apărările UPFR împotriva deciziilor nr. 249/2011 și nr. 72/2012 atât în cadrul Dosarului nr. 295/2/2012, cât și în cadrul arbitrajului nr. 2/2013, nu s-a făcut referire niciun moment și la nestabilirea prin cele două decizii a unui comision suplimentar celui deja reținut conform protocolului prin Decizia ORDA nr. 77/2009.

Nici în cadrul negocierilor dintre cele două organisme nu a fost solicitat un astfel de comision, organismele fiind de acord cu cel reținut de UPFR potrivit protocolului menționat, formulând prima dată o astfel de pretenție în cadrul arbitrajului cu nr. 2/2013 prin cererea precizatoare la termenul din data de 02.04.2013 în care evaluează comisionul la procentul de 7% din sumele colectate.

Prin urmare, apelanta apreciază că cererea privind stabilirea unui comision de colectare și repartizare suplimentar în beneficiul UPFR în calitate de colector unic este nelegală, având în vedere că este deja reglementat prin protocolul menționat anterior, printre semnatare fiind și apelanta, și a solicitat respingerea ca neîntemeiată și nelegală a cererii UPFR de stabilire a unui comision de colectare și repartizare suplimentar față de cel de care a beneficiat și beneficiază de la semnarea Protocolului din 2009 până în prezent, respectiv de 2% din totalul sumelor colectate.

Având în vedere aceste considerente, a solicitat să se constate că poziția diametral opusă a UPFR în arbitraj față de cea din negocierile purtate între cele două organisme relevă atât lipsa de interes în susținerea procentelor și a valorii comisionului

solicitat, cât și lipsa unui prejudiciu real cauzat UPFR prin remunerațiile stabilite anterior arbitrajului, precum și exercitarea cu rea-credință a drepturilor procesuale de către UPFR.

2. În subsidiar, schimbarea în totalitate a Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015, pronunțată de Completul arbitral în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013, și menținerea aceluiași criterii de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată folosite în perioada 2011—2012 de către ambele părți, respectiv criteriul marcajelor holografice aplicate pe fonograme și eliminarea unui comision suplimentar de colectare în favoarea UPFR

A. Cu privire la stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată între cele două organisme, a solicitat constatarea faptului că hotărârea arbitrală atacată este nelegală prin prisma stabilirii criteriului proporției repertoriului gestionat de fiecare din organismele de gestiune colectivă pentru operele reproduse după înregistrări sonore.

Prin stabilirea acestui criteriu sunt încălcate prevederile Legii nr. 8/1996 care la art. 127 alin. (1), art. 134 alin. (2) lit. d) pentru repartizarea remunerațiilor reglementează principiul utilizării reale a repertoriului (de fonograme în acest caz), și nu proporția repertoriului gestionat.

Dorește să sublinieze că în conținutul legii-cadru legiuitorul se raportează numai la utilizarea operelor/produselor purtătoare de drepturi de autor potrivit art. 106 alin. (1) coroborat cu art. 107 alin. (1) din lege numai „pentru utilizarea directă sau indirectă a fonogramelor cu producătorii de fonograme cu dreptul la o remunerație unică echitabilă”, astfel că hotărârea arbitrală apare în contradicție totală cu prevederile Legii nr. 8/1996 indicate.

Apelanta arată ca dincolo de criteriile propuse în Dosarul de arbitraj cu nr. 2/2013 de ambele părți până la emiterea Deciziei nr. 249/2011 remunerațiile compensatorii pentru copia privată erau repartizate prin protocoale între părți, iar criteriile de repartiție a remunerațiilor convenite membrilor săi erau determinate potrivit regulilor de repartiție interne ale UPFR, fiind aceleași cu cele aplicabile și membrilor UPFR.

Potrivit documentului „Criterii de repartiție (procente) 2010—2011”, la copie privată audio (pag. 17), se poate constata că pentru genul petrecere-folclor, unde era încadrat și ADPFR, UPFR alocă 30% din sumele încasate care se repartizau astfel: 80% după numărul de holograme și 20% coș petrecere folclor, prevederi care sunt menținute la momentul redactării prezentei.

De asemenea, corespondența purtată între cele două organisme arată faptul că acestea au fost de acord ca pentru remunerațiile compensatorii pentru copia privată să fie utilizat drept criteriu de repartiție numărul marcajelor holografice aplicate.

Astfel, potrivit acestor criterii, UPFR propunea spre exemplu la data de 23.02.2012 procentul de pe anul 2012 identic celui de 5% pentru anul 2012 identic celui de 5% aplicat în anul 2011.

Pe cale de consecință, atât timp cât părțile au fost de acord cu aplicarea criteriului hologramelor pentru perioada 2011—2012, acesta fiind propus chiar de membrii UPFR și fiind utilizat pentru repartiția remunerației compensatorii pentru copia privată atât către membrii ADPFR, cât și de către membrii ADPFR, apelanta consideră că nu a existat și nu există niciun prejudiciu cauzat UPFR în utilizarea aceluiași criteriu în stabilirea remunerației convenite ADPFR pentru anii 2011—2012.

Mai mult, aceiași reprezentanți ai UPFR au susținut în cadrul arbitrajelor având același obiect remunerația compensatorie pentru copia privată (convenită producătorilor de videograme) drept criteriu în funcție de care trebuie stabilită remunerația „procentul de vânzări al materialelor audiovizuale conținând videoclipuri muzicale, concerte și orice alte materiale audiovizuale aparținând caselor de discuri, DVD-uri cu muzică”.

Precizează că, potrivit OG 25/2006, modificată și completată, orice fonogramă sau videogramă, indiferent de suportul pe care este fixată, anterior introducerii în circuitul comercial, trebuie

înscrisă în registrele naționale speciale administrate de ORDA și trebuie să conțină aplicat un marcaj holografic distinctiv eliberat de ORDA, în caz contrar fonogramele/videogramele neputând fi introduse în circuitul comercial în mod legal.

Procentul din remunerația compensatorie pentru copia privată a fost motivat de către UPFR prin proporția DVD-urilor muzicale vândute în comparație cu DVD-urile cu filme (fila 3 din Hotărârea arbitrală din 20.11.2007).

Prin urmare, apreciază că reținerea CAB în Decizia nr. 264A/02.12.2008 — potrivit căreia stabilind că efectuarea copiilor private este condiționată implicit de existența unor suporturi originale rezultând din vânzări de materiale audiovizuale criteriul procentului vânzărilor apare ca unul relevant și obiectiv — este relevantă în soluționarea prezentei cauze și se aplică obiectului dedus judecății, respectiv stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată convenite producătorilor de fonograme, având în vedere și perioada supusă judecății — 2011 și 2012.

B. În ceea ce privește stabilirea comisionului de colectare, arată că hotărârea arbitrală atacată este nelegală și a solicitat instanței să o schimbe în sensul înlăturării comisionului de colectare în favoarea UPFR, pentru următoarele argumente, în plus față de cele prezentate la pct. C2.

Arată că prin protocolul publicat prin Decizia ORDA nr. 77/09.06.2009 în Monitorul Oficial, nr. 30/24.06.2009, prin care UPFR a fost desemnat colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată în domeniul sonor și audiovizual, s-a stabilit și comisionul datorat organismului colector — în speță UPFR — în proporție de 2% din sumele total colectate.

Având în vedere ca este vorba despre un comision de colectare, iar UPFR a reținut pentru perioada 2011—2012 un astfel de comision potrivit protocolului menționat, apreciază ca fiind neîntemeiată și nelegală stabilirea unui comision de colectare suplimentar.

Nu numai că UPFR nu a explicat în niciuna din cererile formulate în arbitraj în ce constau cheltuielile de colectare ce s-ar ridica la nivelul a 7% din sumele colectate și nici nu a adus nicio dovadă în susținerea solicitării privind stabilirea unui comision suplimentar față de cel deja reținut, cu atât mai puțin dovezi cu privire la temeinicia unui comision de 7%.

Cu toate acestea, completul arbitral s-a pronunțat asupra cererii privind comisionul de colectare suplimentar, stabilind valoarea acestuia la 5% din sumele colectate, în lipsa unor precizări exprese din partea UPFR referitoare la cheltuielile necesare care ar justifica un astfel de comision suplimentar și a unor dovezi (înscrisuri) în susținerea acestei cereri.

Mai mult decât atât, în toate negocierile purtate între cele două organisme în perioada 2011—2012 UPFR, prin adrese și modele de protocol propuse, nu a solicitat un alt comision decât cel de 2% deja stabilit prin Protocolul nr. 77/09.06.2009.

În ipoteza în care pentru producătorii de fonograme procentul de 2% comision stabilit nu ar fi fost îndestulător, ar fi exprimat această nemulțumire până la data inițierii arbitrajului cu nr. 2/2013.

Aceeași poziție a UPFR a fost exprimată inclusiv în arbitrajele purtate cu UPFR-ARGOA în anul 2007, în care nu a solicitat un comision suplimentar pentru colectarea și repartizarea remunerației compensatorii pentru copia privată convenite producătorilor de opere audiovizuale/videograme.

De asemenea, în arbitrajul purtat în anul 2012 între UPFR și UPFR-ARGOA pentru repartizarea remunerației compensatorii pentru copia privată, UPFR nu a solicitat un comision de colectare, părțile fiind de acord ca UPFR să repartizeze în mod direct remunerațiile către UPFR și UPFR-RGOA, reținând numai comisionul de 2% stabilit prin Protocolul nr. 77/09.06.2009.

Având în vedere aceste aspecte, determinarea unui comision de colectare suplimentar în sarcina ADPFR apare nu numai nelegală, dar și discriminatorie față de celelalte organisme de gestiune colectivă semnate ale Protocolului din 2009 și beneficiare ale remunerației compensatorii pentru copia privată colectate de UPFR.

Apelanta opinează că cererea UPFR privind stabilirea comisionului de colectare suplimentar și admiterea de către completul arbitral ar fi fost întemeiată, în măsura administrării unui probatoriu privind atât necesitatea comisionului suplimentar (cheltuieli necesare repartizării către ADPFR a remunerației, cheltuieli ce depășesc plafonul de 2% din sumele colectate și datorate apelantei), cât și valoarea unui eventual comision.

Cu toate acestea, apelanta solicită să se constate că UPFR nu a adus în sprijinul cererii privind stabilirea comisionului nicio dovadă, astfel că hotărârea arbitrală este nelegală cu privire la acest capăt de cerere și se impune înlăturarea dispozițiilor hotărârii prin care se stabilește un comision suplimentar de 5% exclusiv pentru repartizarea remunerației determinate potrivit criteriului repertoriului gestionat de cele două organisme părți în arbitraj.

Pentru toate considerentele expuse, solicită ca prin hotărârea pe care o va pronunța în cauză să se dispună:

1. anularea în totalitate a Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015, pronunțată de Completul arbitral în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013, rejudecarea cererilor de arbitraj formulate în dosar și respingerea cererii de arbitraj a UPFR ca neîntemeiată;

2. în subsidiar, schimbarea în totalitate a Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015, pronunțată de completul arbitral în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013, prin stabilirea aceluiași criterii de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată folosite în perioada 2011—2012 de către ambele părți, respectiv criteriul marcajelor holografice aplicate pe fonograme, precum și eliminarea unui comision suplimentar de colectare în favoarea UPFR.

În drept, invocă dispozițiile Codului de procedură civilă, Legea nr. 8/1996 privind dreptul de autor și drepturile conexe.

UPFR a formulat întâmpinare, prin care a solicitat respingerea apelului ADPFR ca neîntemeiat și obligarea apelantei la plata cheltuielilor de judecată, pentru următoarele motive:

În fapt, ADPFR solicită în apel anularea Hotărârii arbitrale nr. 1 din 27.05.2015 (publicată în Monitorul Oficial al României prin Decizia ORDA nr. 58/2015), motivat de nelegala constituire a completului de arbitraj și de depășirea termenului legal de soluționare a arbitrajului, iar în subsidiar, modificarea hotărârii în sensul stabilirii „aceluiași criterii” de repartizare a remunerației din copia privată pentru anii 2011—2012 între UPFR și ADPFR, respectiv criteriul hologramelor (solicitat prin cererea sa de arbitraj la care a renunțat), și „eliminarea comisionului suplimentar de colectare în favoarea UPFR”.

Apelanta critică nelegala constituire a completului de arbitri față de cele reținute în Procesul-verbal nr. RGI II/3553/29.04.2015, întocmit cu ocazia tragerii la sorți a arbitrilor, în vederea reconstituirii completului de arbitri, ca urmare a Sentinței civile nr. 499/07.04.2015 a Tribunalului București, Secția a IV-a civilă.

Apelanta arată că în Procesul-verbal din 29.04.2015 se menționează la obiectul arbitrajului, fără niciun temei legal, o alta perioadă (2011—2014) decât cea avută în vedere inițial (2012—2014), deși admite că cererea precizatoare a cererii de arbitraj, formulată de UPFR la 02.04.2013, precizează inclusiv anul 2011. Consideră totuși că prin respectiva mențiune s-a lărgit în mod nelegal cadrul procesual.

Această critică este neîntemeiată, întrucât mențiunea privind perioada dedusă judecării în legătură cu obiectul arbitrajului este lipsită de relevanță juridică, o atare mențiune neputând duce la

concluzia că obiectul cauzei ar fi fost modificat prin intervenția directă a ORDA ori fără ca o atare cerere de completare/modificare a obiectului arbitrajului să fi fost supusă dezbaterii. Așa cum se menționează și în cuprinsul procesului-verbal, acesta a fost întocmit de către secretariatul general al corpului de arbitri în vederea tragerii la sorți a 3 arbitri principali și a 3 arbitri de rezervă, față de dispozițiile Sentinței civile nr. 499/07.04.2015 a Tribunalului București, nicidecum acesta nu a fost întocmit în vederea modificării ori completării obiectului cauzei în sensul extinderii nelegale a perioadei deduse judecării (acesta fiind un capăt de cerere soluționat de completul arbitral, și nu de ORDA).

De altfel, se dovedește că arbitrii au analizat întinderea obiectului cauzei în raport cu protocolul intervenit între părți pentru 2013—2014, cu apărările și susținerile părților față de pretențiile afirmate pentru perioada 2011—2012, drept pentru care ADPFR nu poate pretinde că, prin însăși mențiunea introductivă din procesul-verbal, s-ar fi extins în mod nejustificat cadrul procesual.

Apelanta mai arată că nu se menționează în procesul-verbal prezența directorului executiv ORDA și nici a reprezentantului desemnat de acesta pentru tragerea la sorți a arbitrilor, nefiind astfel respectate „prevederile imperative cu privire la tragerea la sorți” și nici „garantată imparțialitatea, corectitudinea și legalitatea întregii proceduri”.

Consideră neîntemeiată critica, formulată cu rea-credință, dată fiind conduita apelantei în cadrul respectivei întâlniri. În realitate, astfel cum reiese din conținutul procesului-verbal, întâlnirea a fost organizată de secretariatul general al corpului de arbitri, departament din cadrul ORDA ce se ocupă de secretariatul procedurilor de arbitraj, cu citarea și prezența ambelor părți, deci în prezența funcționarului ORDA — secretar general (care a și întocmit procesul-verbal). Împrejurarea că ADPFR a înțeles să se retragă din cadrul întâlnirii după nenumăratele tentative de intimidare a funcționarului ORDA, de amânare a tragerii la sorți a arbitrilor și de tergiversare a reluării arbitrajului nu poate fi invocată drept o critică ori suspiciune în legătură cu tragerea la sorți a arbitrilor de către UPFR, în condițiile în care nu sunt prezentate dovezi concludente în legătură cu încălcarea dreptului la apărare în cadrul acestei proceduri de tragere la sorți a arbitrilor.

Tragerea la sorți a arbitrilor a fost făcută în condiții legale de către secretarul general al corpului de arbitri, în conformitate cu art. 131² alin. (4) și art. 138 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 8/1996.

„Absența” ADPFR nu poate fi imputată ORDA și nici UPFR, prin acuzațiile aduse, în condițiile în care, deși a avut posibilitatea de a fi prezentă la convocare, de a observa și de a obiecta în legătură cu eventuale nereguli procedurale, ADPFR nu și-a exercitat acest drept la apărare, părăsind întâlnirea sub pretextul că a renunțat la arbitraj, drept pentru care se dovedesc neîntemeiate criticile acesteia relativ la lipsa de corectitudine, de imparțialitate în legătură cu tragerea la sorți a arbitrilor.

Se mai pretinde că UPFR ar fi invocat „excepția de incompatibilitate a avocaților celor două părți” (care dețin și calitatea de arbitri pe lista noului corp de arbitri de pe lângă ORDA), fără a exista un temei legal. În realitate, UPFR a formulat o solicitare legală în sensul de a fi excluși de la tragerea la sorți a arbitrilor Robert Bucur și Andreea Strățulă, care dețin deopotrivă și calitatea de avocați ai părților. Corectitudinea secretarului general ORDA a fost dovedită cu această ocazie, relatănd despre împrejurarea că Robert Bucur a fost tras la sorți, însă, la solicitarea UPFR, s-a procedat la extragerea altui arbitru titular, fiind vădită și de necontestat starea de incompatibilitate a arbitrului Robert Bucur, în condițiile în care participase la întâlnire în calitate de avocat ales al ADPFR.

Relevant în combaterea criticilor formulate este că ADPFR, la termenul din data de 11.05.2015 (primul termen după

suspendare), nu a invocat nicidecum nelegală constituirea completului de arbitraj, deși acest aspect a fost supus dezbaterii cu ocazia repunerii pe rol a cauzei, în contextul modificărilor intervenite în componența completului de arbitri. Raportat la dispozițiile art. 608 alin. (2), coroborate cu art. 592 alin. (1) și (3) din NCPC, se poate constata că cererea de anulare a hotărârii arbitrale, din cadrul prezentului apel, poate fi formulată numai în condițiile în care criticile cu privire la constituirea completului arbitral au fost invocate la primul termen de judecată, când partea a fost legal citată, sub sancțiunea decăderii. Cum, în speță, primul termen de judecată după data întocmirii procesului-verbal contestat este 11.05.2015, instanța poate reține decăderea ADPFR de a mai invoca ca motive de anulare a hotărârii arbitrale criticile de mai sus.

În ce privește cererea de anulare a hotărârii arbitrale sub aspectul depășirii termenului legal de soluționare a arbitrajului

Apelanta solicită anularea hotărârii întrucât, în opinia sa, a fost depășit termenul legal de 30 de zile prevăzut de art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996, situație pe care o califică drept o neregularitate care nu poate fi înlăturată altfel decât prin anularea hotărârii.

Analizând dispozițiile art. 608 din NCPC și pe cele ale art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996, se poate constata că nu poate constitui motiv de anulare a hotărârii arbitrale ipoteza pretinsă de apelantă. Obligația arbitrilor de a soluționa cauza arbitrală în termen de 30 de zile nu este prevăzută sub sancțiunea anulării hotărârii arbitrale, termenul instituit de lege fiind mai degrabă unul de recomandare, similar celui prevăzut de art. 426 alin. (5) din NCPC, după cum s-a reținut în jurisprudența și practica instanțelor de judecată, singura sancțiune prevăzută de lege pentru nedeplinirea în termen a hotărârii arbitrale fiind imposibilitatea ridicării onorariului de către arbitri, sancțiune prevăzută de art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996.

Chiar și în condițiile în care această critică nu poate constitui motiv de anulare a hotărârii, intimata învederează instanței că arbitrii s-au încadrat în termenul prevăzut de lege, prelungind soluționarea arbitrajului cu 15 zile, inclusiv în considerarea asigurării dreptului la apărare al ADPFR prin acordarea acesteia a unui termen pentru a lua cunoștință despre înscrisurile depuse și pentru a formula note de ședință.

Calculul făcut de ADPFR în legătură cu reluarea termenului legal de la data pronunțării Sentinței civile nr. 1.846/21.10.2013 (din Dosarul nr. 13.626/3/2013), respectiv de la data de 21.10.2013, nu are niciun temei legal, în condițiile în care termenul începe să curgă de la data repunerii cauzei arbitrale pe rol, în urma unei cereri din partea oricărei părți. În speță, repunerea cauzei pe rol a fost dispusă abia la data de 11.05.2015, după ce fusese suspendată începând cu 24.04.2013.

În ce privește modificarea hotărârii în sensul stabilirii aceluiași criterii de repartitie a remunerației din copia privată pentru anii 2011—2012 între UPFR și ADPFR, respectiv criteriul hologramelor (solicitat prin cererea sa de arbitraj la care a renunțat), și eliminarea comisionului suplimentar de colectare în favoarea UPFR

Prealabil, intimata constată că ADPFR formulează o nouă cerere în apel, în sensul de a fi modificată hotărârea și stabilită o cotă procentuală de 5% ca fiind cota convenită acesteia din remunerația pentru copie privată pentru anii 2011—2012, motivat de faptul că acest procent ar fi fost consimțit de părți, sens în care face referire la anumite elemente de fapt, cum ar fi împrejurarea că UPFR nu a formulat la momentul respectiv o cerere de anulare a Deciziei ORDA nr. 249/2011 (fapt ce ar dovedi, în opinia ADPFR, lipsa unui prejudiciu pentru UPFR ca urmare a emiterii respectivei decizii), pretinsa recunoaștere a pretențiilor ADPFR în cadrul Dosarului nr. 33.489/3/2014, de la

Tribunalul București, Secția a V-a, încheierea protocolului pentru perioada 2013—2014 unde UPFR recunoaște ADPFR un procent de 5,2%.

Totodată, intimata constată că, în ciuda renunțării la propria cerere de arbitraj, în apel sunt reiterate aceleași pretenții în legătură cu aplicarea criteriului hologramelor, însă de această dată, într-o altă manieră, ce are ca rezultat o cotă de 5%, și nu de 43,33% cât solicitase inițial. În același context, se critică atitudinea de rea-credință a UPFR care nu a înțeles să aplice în relația cu ADPFR aceleași criterii, în condițiile în care cota convenită ADPFR ar fi fost consimțită la 5% din remunerația colectată de UPFR din sursa copie privată.

În aceste condiții, apreciază că pretențiile ADPFR constituie cereri noi, formulate direct în apel, care nu pot fi primite, potrivit art. 478 alin. (3) din NCPC, urmând a fi respinse în consecință.

Cât privește pretinsa consimțire a cotei procentuale de 5% pentru 2011—2012, susținere luată sub forma unei critici în ce privește soluția arbitrilor pe excepția lipsei de obiect a arbitrajului, consideră că ADPFR face simple speculații, neexistând exprimat niciun acord între părți pentru anii 2011—2012.

Intimata arată că Sentința civilă nr. 180/12.02.2015 a Tribunalului București (din Dosarul nr. 33.489/3/2014) are ca obiect cererea UPFR (nu a ADPFR) de restituire de către ADPFR a remunerației compensatorii pentru copie privată, aferentă perioadei ianuarie—octombrie 2012, pe care UPFR a repartizat-o către părâta ADPFR, în baza Deciziei ORDA nr. 72/2012 (anulată de instanță în baza Sentinței civile nr. 7.044/11.12.2012 a Curții de Apel București), solicitând practic repunerea părților în situația anterioară emiterii deciziei anulate. Împrejurarea că pretențiile UPFR au fost admise în parte nu poate constitui o dovadă a cotei convenite ADPFR (pretins a fi 5%), mai ales în condițiile în care soluția instanței este nemotivată și deci nu se cunosc motivele admiterii în parte a cererii. Nu este adevărată nici împrejurarea că UPFR ar fi declarat instanței că, pentru perioada dedusă judecării, s-ar cuveni ADPFR o cotă de 5%, fiind o simplă speculație a apelantei.

Față de cele menționate, arbitrii au reținut în mod just situația de fapt, respectiv împrejurarea că Dosarul nr. 33.489/3/2014 are o cauză diferită de cea a arbitrajului și, prin urmare, nu se pune problema soluționării cauzei arbitrale prin judecarea cauzei din dosarul respectiv.

Cât privește criticile aduse soluției arbitrale, acestea se rezumă la aspecte formale, în legătură cu soluționarea excepției de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 (decizie emisă de ORDA prin care aceasta stabilea ilegal repartitia între UPFR și ADPFR din copie privată pentru anul 2011), în sensul că, în opinia sa, tribunalul ar fi fost competent să soluționeze excepția, și nu completul de arbitri, iar pe fond, la împrejurarea că soluția arbitrilor ar încălca principiul utilizării reale a repertoriului (fără a argumenta concret în ce sens).

Aceste critici intimata le consideră neîntemeiate, completul de arbitraj fiind competent să judece excepția de nelegalitate, în conformitate cu dispozițiile art. 4 alin. (2) din Legea nr. 554/2004, întrucât excepția invocată este reglementată ca o apărare de fond ce cade în competența instanței investite cu fondul litigiului, în speță, completului de arbitraj. Interpretând istoric și teleologic dispozițiile Legii nr. 554/2004, rezultă că, prin instanța investită cu fondul litigiului” se înțelege orice fel de instanță, inclusiv cea arbitrală.

Invocă în apărare și practica constantă a Curții de Apel București, prin care a considerat completul arbitral instanță investită cu soluționarea fondului litigiului în cazul unui arbitraj între două organisme de gestiune colectivă [în conformitate cu art. 131² alin. (3) lit. c) din Legea nr. 8/1996, modificată și completată], competentă să se pronunțe inclusiv asupra excepțiilor de nelegalitate invocate în fața sa, Dosarul

nr. 4.233/2/2013 (Hotărârea nr. 87/26.03.2014) și Dosarul nr. 3.860/2/2013* (Hotărârea nr. 147/13.03.2015).

Pe fond criticile sunt neîntemeiate:

În mod just arbitrii au procedat, în prealabil, la stabilirea obiectului arbitrajului, în funcție de cererile și susținerile ambelor părți, având în vedere pretențiile UPFR formulate inclusiv pentru 2011 (în legătură cu care s-a invocat excepția de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011, dar și excepția inadmisibilității cererii precizatoare), precum și înțelegerea părților pentru perioada 2013—2014 (prin încheierea protocolului publicat în Monitorul Oficial al României prin Decizia ORDA nr. 173/2013), stabilind că perioada dedusă judecării prin cererea de arbitraj a UPFR este 2011—2012.

Cum ADPFR a renunțat la cererea sa de arbitraj și nici nu a formulat întâmpinare la cererea de arbitraj a UPFR, arbitrii au judecat cauza în limitele cu care au fost investiți, analizând criteriile propuse de UPFR.

Arbitrii au apreciat în mod just că, în materia copiei private, remunerația compensatorie se datorează pentru copia privată, respectiv pentru copia realizată în scop personal sau pentru cercul normal al unei familii, și nu pentru suportul pe care o astfel de copie se poate face. Din această perspectivă, au apreciat că este aproape imposibil de analizat gradul de utilizare reală a fonogramelor sub forma copiei private, dată fiind multitudinea de factori care determină realizarea copiei private și care nu pot fi cuantificați în mod obiectiv, în condițiile în care studiile de piață nu au fost agreate de ambele părți. Pentru aceste motive au dat preferință criteriului repertoriilor gestionate de fiecare organism de gestiune colectivă, criteriu apreciat ca fiind echitabil, unitar și de natură să simplifice procedurile de repartizare între cele două organisme de gestiune colectivă.

Arbitrii s-au pronunțat și asupra criteriului hologramelor propus de ADPFR, în sensul că nu poate fi luat în considerare dată fiind natura copiei private, remunerația datorându-se pentru copia realizată, și nu pentru suportul pe care o astfel de copie se poate face, criteriul propus nefiind unitar. Consideră că cele reținute de arbitri sunt și în sensul celor reținute de practica judiciară (cum este cazul Deciziei Curții de Apel București nr. 37A/26.03.2014), potrivit căreia criteriul hologramelor nu este relevant, întrucât numărul hologramelor nu reflectă decât numărul de suporturi de tip CD/DVD/casete audio pe care s-au aplicat aceste holograme, nu și numărul de astfel de suporturi achiziționate în vederea realizării copiilor după cele vândute în piață (nu măsoară vandabilitatea acestora, ci eventual numărul de suporturi introduse în circuitul comercial).

În lumina celor prezentate, criticile apelantei se dovedesc neîntemeiate, formulate într-o manieră generală, fără a arăta care sunt aspectele criticate în legătură cu adoptarea criteriului proporției repertoriilor fiecărui organism de gestiune colectivă. ADPFR se limitează la a prezenta instanței de apel o alternativă, cea a criteriului hologramelor, pe care, deși nu au înțeles să o susțină prin cererea lor de arbitraj (la care au renunțat), o reiterează în apel.

Cu privire la comisionul datorat collectorului UPFR pentru sumele repartizate către ADPFR cu titlu de remunerație compensatorie pentru copie privată pentru operele reproduse după înregistrările sonore, aferente perioadei 2011—2012, apelanta solicită eliminarea unui comision suplimentar de colectare în favoarea UPFR, argumentând că între cele două organisme de gestiune colectivă s-ar fi stabilit comisionul la valoarea de 2%, potrivit protocolului publicat în Monitorul Oficial al României prin Decizia ORDA nr. 77/2009. Arată că stabilirea comisionului suplimentar de 5% de către arbitri este discriminatorie și nelegală, mai ales în lipsa unor dovezi din partea UPFR privind justificarea cheltuielilor pentru care se datorează acest comision.

Intimata UPFR solicită să respingă aceste critici ca neîntemeiate, având în vedere distincția pe care instanța urmează s-o facă între comisionul datorat collectorului unic UPFR de toate organismele de gestiune colectivă beneficiare ce reprezintă categoriile de titulari beneficiari ai remunerației (autori de muzică, artiști, producători, autori de opere audiovizuale, producători de opere audiovizuale), stabilit prin protocolul publicat prin Decizia ORDA nr. 77/2009, și comisionul cuvenit UPFR (care face obiectul prezentei cauze) în relația cu ADPFR, ca urmare a repartizării remunerației cuvenite ADPFR, în cadrul aceleiași categorii de titulari beneficiari, respectiv producătorii de fonograme.

Comisionul prevăzut de Decizia ORDA nr. 77/2009 este datorat pentru colectarea și repartizarea remunerației către autorii de opere muzicale (reprezenți de UCMR-ADA), autorii de opere audiovizuale (reprezenți de DACIN-SARA), artiștii interpreți și executanți (reprezenți de CREDIDAM), producătorii de înregistrări audiovizuale (reprezenți de UPFR-ARGO) și producătorii de fonograme (reprezenți de UPFR).

Prezența ADPFR ca parte a protocolului amintit este justificată doar din prisma solidarității pe care ADPFR a manifestat-o față de UPFR pentru numirea sa drept collector unic al remunerației pentru copie privată. Împrejurarea că ADPFR este semnatară a protocolului nu poate fi interpretată în sensul că între UPFR și ADPFR (ambele organisme operând pe același domeniu de creație) s-ar fi stabilit comisionul datorat de ADPFR collectorului unic UPFR pentru repartizarea către ADPFR. Această concluzie este întărită și de art. 2 alin. 2 din Protocol, care reglementează că, în situația coexistenței mai multor organisme de gestiune colectivă pe același domeniu de creație, remunerațiile vor fi repartizate de UPFR către organismul de gestiune colectivă stabilit collector unic pentru acel domeniu de creație, cu excepția cazului în care organismele de gestiune colectivă din acel domeniu de creație comunică collectorului unic un protocol prin care stabilesc ca plata remunerațiilor să se facă direct organismelor beneficiare și proporția repartizării.

Este evidentă distincția dintre cele două tipuri de comisioane, respectiv cel datorat collectorului unic de către organismele beneficiare ce reprezintă fiecare în parte câte o categorie de titulari (denumite și organisme reprezentative) și cel datorat organismului de gestiune reprezentativ, în relația acestuia cu celelalte organisme beneficiare pe același domeniu de creație ori în relația lor cu titularii pe care îi reprezintă și cărora le repartizează mai departe sumele astfel colectate.

În atare condiții, nu se poate susține că arbitrii ar fi stabilit un supliment la comisionul prevăzut de Decizia ORDA nr. 71/2009, cum nu se poate susține nici că ADPFR ar fi obligat la o dublă prestație către UPFR (una de 2% și alta de 5%, care cumulată ar fi de 7%).

În realitate, ADPFR urmează să achite către UPFR doar un comision de 5% din sumele pe care UPFR le va repartiza către aceasta, în baza criteriilor astfel stabilite prin prezenta procedură arbitrală.

Acest comision de 5% este unul echitabil și justificat din prisma operațiunilor presupuse de repartizarea sumelor colectate, stabilirea cotelor cuvenite producătorilor de fonograme reprezentați de ADPFR, prin raportare la criteriul stabilit de arbitri, analize și prelucrări de date, întocmirea documentației și evidenței financiare distincte, verificarea repertoriului (dacă fonogramele revendicate de ADPFR nu intră în divergență cu fonogramele declarate de alți producători — membri sau nemembri UPFR) etc.

Pentru toate aceste motive, solicită să respingă apelul ADPFR ca neîntemeiat, cu obligarea la plata cheltuielilor de judecată.

În drept, art. 471 alin. (5) din noul Cod de procedură civilă.

Analizând sentința apelată, în raport cu criticile formulate, precum și actele și lucrările dosarului, în raport cu normele legale incidente, Curtea reține următoarele:

1.A. Invocând dispozițiile art. 176 pct. 4 și 6 din Codul de procedură civilă referitoare la nulitățile necondiționate de producerea unei vătămări, apelanta ADPFR solicită anularea hotărârii arbitrale pentru încălcarea dispozițiilor legale referitoare la compunerea completului de arbitri și a altor cerințe legale extrinseci actului de procedură, în concret pentru două motive: greșita desemnare a obiectului arbitrajului în Procesul-verbal nr. RGII/3553/29.04.2015 și nelegalitatea procedurii de tragere la sorți a arbitrilor.

Din examinarea actelor și lucrărilor Dosarului de arbitraj nr. 2/2013 Curtea reține că, urmare a respingerii cererii formulate de ADPFR de recuzare a doamnei arbitru Voicu Maria Mădălina (prin Sentința civilă nr. 1.846/21.10.2013, pronunțată în Dosarul nr. 13.626/3/2013 de Tribunalul București Secția a III-a civilă), completul de arbitraj desemnat inițial, prin tragerea la sorți din data de 25.03.2013, a fost convocat în data de 09.04.2014, pentru reluarea procedurii de arbitraj.

La termenul din data de 09.04.2014, ADPFR a formulat excepția nelegalei compuneri a completului de arbitraj, iar prin Sentința civilă nr. 499/7.04.2015, pronunțată în Dosarul nr. 38.497/3/2014, Tribunalul București — Secția a IV-a civilă a admis excepția nelegalei compuneri a completului de arbitraj privind pe dna Maria Voican și dnl Victor Babiuc și Dan Cristian Gozia, pentru considerentul că mandatul acestora a încetat ca efect al numirii unui nou corp de arbitri prin Ordinul ministrului culturii nr. 2.381 din data de 23.07.2013.

Ca urmare a cererii de repunere pe rol formulate la data de 22.04.2015 de UPFR, prin Adresa nr. RGII/IES/3.406/24.04.2015, Secretariatul general al corpului de arbitri de pe lângă ORDA a convocat părțile pentru reluarea procedurii de arbitraj, respectiv pentru tragerea la sorți a trei arbitri titulari și a trei arbitri de rezervă.

Din examinarea Procesului-verbal încheiat în data de 29.04.2015, înregistrat la ORDA sub nr. RG II/3.553/29.04.2015, publicat pe site-ul ORDA, reiese că reprezentantul ADPFR a declarat faptul că nu va participa la tragerea la sorți, astfel că desemnarea arbitrilor s-a făcut în absența acestei părți, în conformitate cu dispozițiile art. 131² alin. (4) din Codul de procedură civilă.

Cu privire la normele de drept care reglementează procedura de arbitraj, Curtea reține ca fiind aplicabile dispozițiile Regulamentului privind organizarea și funcționarea corpului de arbitri de pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor, aprobat prin Decizia ORDA nr. 270/2010, precum și, în completarea acestora, dispozițiile referitoare la arbitraj din Codul de procedură civilă (în conformitate cu dispozițiile art. 9 din acest regulament), în măsura în care sunt compatibile cu natura procedurii reglementate prin Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe.

Analizând, prioritar, excepția de decădere din dreptul apelantei de a invoca excepția de nulitate, apărare invocată de către intimata UPFR prin întâmpinare, Curtea constată că este nefondată. Într-adevăr, potrivit dispozițiilor art. 592 alin. (1) din Codul de procedură civilă, orice excepție privind constituirea tribunalului arbitral, limitele însărcinării arbitrilor și desfășurarea procedurii până la primul termen de judecată la care partea a fost legal citată trebuie ridicată, sub sancțiunea decăderii, cel mai târziu la acest termen, dacă nu s-a stabilit un termen mai scurt. În consecință, în aplicarea acestui text de lege, apelanta ADPFR era obligată să invoce orice motiv de nulitate referitor la modalitatea de tragere la sorți cel mai târziu până la termenul din data de 11.05.2015.

Însă Curtea reține că apelanta ADPFR a dovedit faptul că a invocat aceste neregularități înăuntrul termenului legal, prin depunerea la dosarul de apel a Adresei nr. 578/4.05.2015 (intitulată plângere prealabilă); de asemenea, se mai reține și rezultatul acțiunii promovate de ADPFR pe rolul Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, care prin Sentința civilă nr. 2.307/22.09.2015 a respins acțiunea formulată de reclamanta Asociația pentru Drepturile Producătorilor de Fonograme din România, privind anularea Procesului-verbal cu nr. RGII/3.553/29.04.2015 de desemnare a noului complet arbitral în Dosarul arbitral nr. 2/2013, ca inadmisibilă, pe considerentul că legalitatea procesului-verbal contestat de reclamantă poate fi analizată doar în calea de atac prevăzută de lege, respectiv apelul declarat împotriva hotărârii arbitrale.

Analizând primul motiv de nulitate invocat de către apelanta ADPFR, privind nelegala extindere a perioadei supuse arbitrajului de către ORDA, prin Procesul-verbal din data de 29.04.2015, Curtea constată că este nefondat.

În mod greșit susține apelanta ADPFR faptul că lărgirea cadrului procesual a fost efectuată prin procesul-verbal în discuție de ORDA, iar nu de completul arbitral. Pentru emiterea Procesului-verbal din data de 29.04.2015, secretarul general al corpului de arbitri și-a exercitat în mod exclusiv competențele stabilite în sarcina sa prin dispozițiile art. 8 alin. 1 lit. e) din Regulamentul privind organizarea și funcționarea corpului de arbitri de pe lângă ORDA, respectiv atribuția de a convoca părțile în vederea tragerii la sorți a arbitrilor (conform Adresei nr. RG II/3.406/24.04.2015), precum și atribuția prevăzută de art. 6 alin. 1 din Regulament, respectiv aceea de a asigura organizarea tragerii la sorți a arbitrilor, la sediul Oficiului.

În al doilea rând, se constată faptul că asupra cererii formulate la data de 2 aprilie 2013 de către UPFR privind completarea cererii de arbitraj cu solicitarea de a se stabili criteriile de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrările sonore convenite organismului de gestiune colectivă ADPFR pentru producătorii de fonograme pe care îi reprezintă și a comisionului datorat organismului de gestiune colectivă desemnat colector UPFR pe această sursă, inclusiv pentru perioada anului 2011, s-a pronunțat completul arbitral chiar prin Hotărârea arbitrală nr. 1/2015, ce face obiectul apelului, iar simpla menționare a perioadei 2011—2014 în cuprinsul procesului-verbal de numire a arbitrilor este lipsită de efecte juridice.

Analizând cel de-al doilea motiv de nulitate, prin care apelanta ADPFR susține că Procesul-verbal din data de 29.04.2015 este nul întrucât nu se consemnează prezența directorului general al ORDA, care avea obligația, potrivit prevederilor art. 6 din Regulament, să efectueze tragerea la sorți, și nici nu se precizează că, în absența sa, ar fi desemnat o altă persoană să efectueze tragerea la sorți, Curtea constată că este nefondat.

Potrivit dispozițiilor art. 6 alin. 4 din Regulament, tragerea la sorți a membrilor completului de arbitraj se efectuează de directorul general al Oficiului Român pentru Drepturile de Autor sau de o persoană desemnată de acesta. Din examinarea procesului-verbal în discuție rezultă faptul că tragerea la sorți a arbitrilor nu a fost efectuată de către directorul general al ORDA, ci de către doamna Daniela Vișoiu, în calitate de secretar general al corpului de arbitri, persoană care a și redactat procesul-verbal. Cu privire la dovada desemnării acestei persoane de către directorul general al ORDA în vederea participării la tragerea la sorți, Curtea observă că această atribuție a secretarului general al corpului de arbitri reiese chiar din cuprinsul Regulamentului. Astfel, art. 5 din Regulament prevede că secretarul general al corpului de arbitri este numit de

către directorul general al ORDA, iar printre atribuțiile secretarului astfel desemnat se află (printre altele) și aceea de a convoca părțile, la sediul ORDA, în vederea constituirii completului de arbitraj (art. 8 alin. 1 lit. b din Regulament) sau aceea de a întocmi procesul-verbal de alcătuire a completului de arbitraj (art. 8 alin. 1 lit. e din Regulament). Apelanta nu a contestat calitatea de secretar general al corpului de arbitri a doamnei Daniela Vișoiu sau numirea acesteia în conformitate cu dispozițiile art. 5 din Regulament; drept consecință aceasta a organizat activitatea de tragere la sorți a arbitrilor în executarea unei atribuții regulamentare (art. 5 coroborat cu art. 8 din Regulament) și legale [art. 138 alin. (1) lit. i) din Legea nr. 8/1996].

În al treilea rând, apelanta susține că, deși competența secretarului general al ORDA era limitată doar la efectuarea procedurii de tragere la sorți a arbitrilor, acesta a soluționat excepția de incompatibilitate a avocaților celor două părți în arbitraj (respectiv dl Robert Bucur și dna Andreea Strătulă), invocată de către UPFR, deși soluționarea unei astfel de excepții intră în competența completului de arbitri.

Din examinarea Procesului-verbal din data de 29.04.2015 reiese că, la extragerea celui de-al treilea arbitru titular, a fost extras dl Robert Bucur și că, la solicitarea UPFR, a fost extras un alt arbitru, în considerarea calității de avocat al ADPFR a dlui Robert Bucur.

Apelanta ADPFR nu contestă starea de incompatibilitate a dlui Robert Bucur, ci doar faptul că secretarul general al ORDA nu avea competența de a soluționa excepția de incompatibilitate a acestuia.

Și această susținere este nefondată, față de dispozițiile art. 9 din Regulament și ale art. 564 din Codul de procedură civilă, care se aplică în completarea dispozițiilor regulamentare, interpretate astfel încât să se asigure compatibilitatea cu natura procedurii reglementate de Legea nr. 8/1996.

Astfel, potrivit dreptului comun al procedurii de arbitraj, înlocuirea unui arbitru aflat într-una din situațiile menționate cu titlu exemplificativ de text (art. 564 din Codul de procedură civilă) se realizează potrivit dispozițiilor stabilite pentru numirea lui. Prin urmare, constatându-se starea de incompatibilitate a dlui Robert Bucur, încă de la momentul stabilirii componenței completului de arbitri, numirea unui alt arbitru în locul său s-a realizat, în mod corect, urmându-se aceeași procedură pe care Regulamentul o prevedea pentru numirea arbitrilor, adică prin tragere la sorți. Cum, evident, procedura de tragere la sorți a arbitrilor nu intră în competența completului de arbitri, ci a ORDA prin secretariatul general al corpului de arbitri, este nefondată critica privind depășirea competenței acestuia din urmă de a desemna un alt arbitru în locul celui cu privire la care s-a constatat starea de incompatibilitate încă de la momentul incipient al tragerii la sorți.

1.B. Motivul de apel privind nulitatea hotărârii arbitrale pentru depășirea termenului legal al arbitrajului este nefondat.

Sediul materiei care reglementează termenul legal al arbitrajului, indicat în mod corect de către apelantă, este dat de dispozițiile art. 1312 alin. (7) din Legea nr. 8/1996 și art. 7 alin. 11 și 12 din Regulament, însă apelanta nu a indicat și existența unui text de lege derogatoriu de la dreptul comun al sancțiunilor aplicabile în procesul civil, care ar permite instanței să aplice sancțiunea nulității în cazul întocmirii unui act de procedură cu nerespectarea termenului legal (știut fiind că nulitatea sancționează întocmirea actului de procedură cu nerespectarea cerințelor legale, de fond sau de formă, ale acestuia; în timp ce sancțiunea pentru depășirea unui termen legal este aceea a decăderii sau sancțiunea specifică a caducității, în cazul depășirii termenului în procedura de drept comun a arbitrajului — art. 567, 568 din Codul de procedură civilă).

Textul indicat de către apelantă reglementează ca primă teză (art. 1312 alin. 7 teza I) obligația completului de arbitri de a depune la ORDA hotărârea cuprinzând forma finală a metodologiilor supuse arbitrajului, în termen de 30 de zile de la primul termen al arbitrajului, termen ce poate fi prelungit în condițiile prevăzute la teza a doua a textului, iar la teza finală a normei juridice în discuție prevăzându-se faptul că onorariul arbitrilor se poate ridica de la casieria ORDA numai după depunerea hotărârii arbitrale. Or, din interpretarea textului de lege invocat de către apelantă rezultă că sancțiunea pentru depășirea de către arbitri a termenului în care au obligația de a depune la ORDA hotărârea arbitrală constă în imposibilitatea acestora de a-și ridica onorariul.

Verificând regularitatea invocării excepției de caducitate a arbitrajului, Curtea constată că apelanta ADPFR a dovedit că a invocat-o înăuntrul termenului legal prevăzut de art. 9 din Regulament cu trimitere la art. 568 alin. 1 din Codul de procedură civilă, prin depunerea la dosarul de arbitraj a mai multor adrese, dintre care se reține Adresa nr. 515/9.04.2015 prin care invoca nerespectarea termenului de depunere a hotărârii arbitrale și solicita restituirea sumei depuse cu titlu de onorariu, se înțelege, ca efect al caducității arbitrajului. Completul arbitral a pus în discuția părților această cerere la termenul din data 19 mai 2015 și s-a pronunțat asupra ei prin hotărârea arbitrală ce face obiectul apelului de față, în sensul respingerii.

În aceste condiții, excepția de caducitate a arbitrajului pentru depășirea termenului legal fiind invocată de către ADPFR în termenul legal, soluția pronunțată de completul arbitral prin hotărârea arbitrală apelată urmează a face obiectul cenzurii instanței de apel, în sensul verificării dacă a fost respectat termenul prevăzut de art. 1312 alin. (7) din Legea nr. 8/1996.

Termenul de 30 de zile prevăzut de art. 1312 alin. (7) din Legea nr. 8/1996 începe să curgă de la data primului termen al arbitrajului. Potrivit art. 6 alin. 6 din Regulament, primul termen al arbitrajului este stabilit de completul de arbitraj, evident după stabilirea în prealabil a componenței completului arbitral.

Apelanta ADPFR susține că primul termen al arbitrajului a fost în data de 2.04.2013, că judecata a fost suspendată în două rânduri, hotărârea arbitrală fiind pronunțată în data de 27.05.2015.

La termenul din data de 24.04.2013 completul de arbitraj desemnat inițial, prin tragerea la sorți din data de 25.03.2013, a dispus suspendarea cauzei până la pronunțarea de către Tribunalul București asupra cererii de recuzare a arbitrilor desemnați Voica Maria Mădălina.

Apelanta ADPFR susține că suspendarea dispusă conform Încheierii din data de 24.04.2013 a dăinuit doar până la data de 21.10.2013 (dată care reprezintă momentul pronunțării tribunalului asupra cererii de recuzare în considerarea căreia a fost suspendată cauza); iar intimatul UPFR susține că suspendarea a operat până la momentul repunerii efective pe rol a cauzei arbitrale, respectiv 9.04.2014, în urma cererii de repunere pe rol formulate de UPFR la data de 31.03.2014.

Curtea constată că interpretarea corectă a dispozițiilor art. 567 alin. 2 din Codul de procedură civilă este cea susținută de apelanta ADPFR, textul prevăzând într-un mod clar și lipsit de echivoc faptul că termenul arbitrajului se suspendă pe timpul judecării unei cereri de recuzare sau a oricărei altei cereri incidente adresate tribunalului prevăzut la art. 547 din Codul de procedură civilă.

În consecință, este corectă observația apelantei conform căreia suspendarea dispusă de completul arbitral prin Încheierea din data de 24.04.2013 a durat până la data de 21.10.2013, când a fost soluționată de către tribunal cererea de recuzare, perioadă care, în conformitate cu dispozițiile art. 567 alin. (2) din Codul de procedură civilă, ar trebui să fie exclusă din calculul termenului arbitrajului.

Însă Curtea constată că nu este necesar a se efectua un astfel de calcul, pentru perioada anterioară momentului stabilirii componenței completului arbitral care a pronunțat hotărârea arbitrală apelată, față de specificul procedurii de față, specific ce este dat de încetarea calității de membri ai corpului de arbitri a trei dintre cei cinci arbitri titulari ce au fost numiți inițial, prin tragerea la sorți din data de 25.03.2013, precum și a trei dintre arbitrii de rezervă. Această stare de fapt a fost constatată de tribunal prin Sentința civilă nr. 499/7.04.2015, în sensul că mandatul dlor arbitri Voican Maria Mădălina, Victor Babiuc și Dan Cristian Gozia a încetat ca urmare a numirii unui nou corp de arbitri prin Ordinul Ministerului Culturii nr. 2.381 din 23.07.2013, arbitrii menționați nemalegându-se în lista noului corp de arbitri.

În această situație, în care s-a constatat, pe cale judecătorească, nelegala compunere a completului de arbitraj desemnat inițial, ca urmare a încetării calității de arbitru a unora dintre membrii completului, opinia Curții este în sensul că procedura de arbitraj a fost reluată de la momentul zero, al constituirii completului de arbitri și stabilirii primului termen al arbitrajului.

Efectul încetării calității de arbitru a trei dintre titularii inițiali ai completului arbitral nu este acela al unei simple suspendări urmate de reluarea cursului procedurii arbitrale în noua componență a completului (cum se întâmplă, de regulă, în cazul incidentelor referitoare la recuzarea, abținerea, revocarea, renunțarea unui arbitru *în funcție*, când completul se întregeste cu arbitrul de rezervă), ci este acela al constituirii unui nou complet arbitral, prin declanșarea, din nou, a procedurii tragerii la sorți prevăzute de Regulament în scopul constituirii completului arbitral.

În același sens pledează și dispozițiile art. 567 și 566 din Codul de procedură civilă, care prevăd că termenul arbitrajului începe să curgă de la data constituirii tribunalului arbitral, iar tribunalul arbitral se consideră constituit la data acceptării însărcinării de arbitru.

Rațiunea acestei reglementări constă în aceea că acceptarea sarcinii de a face parte din completul arbitral atrage după sine responsabilitatea pronunțării hotărârii arbitrale într-un anumit termen, care începe să curgă de la momentul acceptării însărcinării de arbitru.

Regulamentul privind organizarea și funcționarea corpului de arbitri de pe lângă ORDA derogă de la dreptul comun al procedurii arbitrale doar sub aspectul momentului de la care începe să curgă termenul, respectiv de la primul termen al arbitrajului; or, stabilirea primului termen al arbitrajului este ulterioară finalizării procedurii de tragere la sorți a arbitrilor, inclusiv momentului în care aceștia au comunicat ORDA faptul că acceptă numirea în cadrul completului.

De aceea, pentru completul de arbitri care a pronunțat hotărârea arbitrală ce face obiectul apelului, termenul de pronunțare și de depunere la ORDA a Hotărârii arbitrale a început să curgă de la data de 6.05.2015, la care părțile au fost convocate după tragerea la sorți efectuată în data de 29.04.2015. Hotărârea arbitrală fiind pronunțată în data de 27.05.2015, reiese că a fost respectat termenul de 30 de zile prevăzut de art. 131² alin. (7) din Legea nr. 8/1996.

1.C. În cadrul acestui motiv de apel, apelanta ADPFR solicită respingerea ca neîntemeiată a cererii de arbitraj formulate de UPFR, pentru setul de argumente expuse la acest punct.

În primul rând, apelanta susține că se impunea respingerea cererii de arbitraj, întrucât UPFR a înțeles să conteste deciziile ORDA nr. 249/2011 și nr. 72/2012 numai pe considerentul lipsei de competență a ORDA, nu și pe considerentul că procentele stabilite acolo i-ar fi produs vreun prejudiciu prin repartizarea remunerațiilor conform celor stabilite prin acele decizii.

Critica este nefondată, Curtea constatând că argumentul invocat de către apelantă nu are nicio relevanță juridică asupra soluției pronunțate asupra cererii de arbitraj promovate de UPFR, în condițiile în care cadrul procesual al acțiunii în contencios administrativ a permis dezlegarea doar a unei probleme referitoare la nulitatea deciziei ORDA pentru motivul nerespectării competențelor stabilite de Legea nr. 8/1996 în această materie. Soluționând acțiunea având ca obiect anularea Deciziei nr. 72/2012 emise de ORDA, prin Sentința civilă nr. 7.044/11.12.2012, pronunțată în Dosarul nr. 6.295/2/2012, rămasă irevocabilă, instanța de contencios administrativ a dispus anularea acestui act administrativ, pe considerentul că Legea nr. 8/1996 nu conferă Oficiului pentru Drepturile de Autor competența de stabilire a modului de repartizare a remunerației pentru copia privată. S-a arătat că nelegalitatea deciziei contestate constă în aceea că nu a fost respectată procedura prevăzută de Legea nr. 8/1996 pentru stabilirea modului de repartizare a remunerației între organismele de gestiune colectivă, respectiv încheierea unui protocol pe baza acordului de voință al părților, urmată de procedura arbitrajului în cazul eșuării negocierilor, astfel încât autoritatea administrativă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor nu avea nicio abilitare legală de a emite actul contestat.

Prin urmare, faptul că UPFR nu a invocat în cadrul litigiului având ca obiect anularea Deciziei ORDA nr. 72/2012, respectiv în cadrul excepției de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 și aspecte de drept substanțial, referitoare la modalitatea de repartizare a remunerației compensatorii având ca sursă copia privată, nu înseamnă că nu poate solicita stabilirea criteriilor de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată, prin cererea de arbitraj.

În al doilea rând, apelanta ADPFR susține că netemeinicia cererii de arbitraj formulate de UPFR rezultă din aceea că, între părți, au intervenit protocoale prin care au stabilit procentele de împărțire a remunerațiilor colectate în perioada 2013—2014, precum și din faptul că în cadrul procesului promovat de UPFR împotriva ADPFR privind restituirea remunerațiilor plătite de UPFR în temeiul Deciziei nr. 72/2012, anulată în mod definitiv (Dosarul nr. 33.489/3/2014), UPFR s-a declarat de acord cu restituirea unui procent de 5% din sumele totale încasate în anul 2012.

Nici această critică nu poate fi primită, deoarece faptul că părțile au ajuns la un acord în ceea ce privește modul de repartizare a sumelor cuvenite ADPFR reprezentând remunerație compensatorie pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore pentru perioada 2013—2014 (protocol ce a fost publicat în Monitorul Oficial al României în baza Deciziei ORDA nr. 173/2013) nu echivalează cu încheierea unui acord și pentru perioada în litigiu în prezenta cauză, în care soluția depinde, în lipsa unui acord al părților, atât de susținerile și apărările formulate de părți, cât și de probele administrate, în baza cărora se stabilește situația de fapt la care se aplică dispozițiile legale incidente.

Curtea nu va reține nici cea de-a doua susținere, deoarece susținerile și apărările formulate de către UPFR în cadrul Dosarului nr. 33.489/3/2014 nu pot fi calificate drept acord („protocol”) încheiat între părți, în înțelesul art. 133 alin. (2) lit. a) din Legea nr. 8/1996 — singurul act juridic ce ar fi putut paraliza procedura arbitrală demarată, cum de altfel s-a întâmplat în ceea ce privește perioada 2013—2014.

În al treilea rând, apelanta ADPFR susține că UPFR a formulat excepția de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 cu rea-credință, întrucât nu a suferit niciun prejudiciu ca urmare a punerii în aplicare a acestei decizii și că, în realitate, procentul de 5% pentru ADPFR corespundea realității și voinței părților.

Curtea va respinge și această critică, având în vedere că din actele și lucrările dosarului a rezultat faptul că scopul urmărit de UPFR în formularea excepției de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 a constat în înlăturarea valorii probatorii a acestui

act administrativ, scop cu privire la care Curtea constată că nu denotă rea-credință, în condițiile în care UPFR a susținut că ORDA a stabilit într-un mod arbitrar procentele de repartizare a remunerației compensatorii între organismele de gestiune colectivă beneficiare în același domeniu de creație și că Decizia contestată a produs o vătămare intereselor patrimoniale ale producătorilor de fonograme ce sunt membri ai UPFR și dreptului acestora la o remunerație echitabilă pentru copia privată, susțineri care au fost supuse cenzurii completului arbitral și instanței de apel, în condiții de contradictorialitate.

În al patrulea rând, apelanta ADPFR a criticat soluția pronunțată de completul arbitral prin hotărârea arbitrală ce face obiectul apelului — de admitere a excepției de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011 — pe motiv că această excepție poate fi invocată doar în fața unei instanțe judecătorești, iar nu în fața completului arbitral, care este o manifestare a jurisdicției private, astfel că nu are competența legală de a se pronunța cu privire la legalitatea unui act administrativ emis de o autoritate a statului.

Prin urmare, apelanta a invocat excepția de necompetență generală a completului arbitral de a se pronunța asupra excepției de nelegalitate a Deciziei ORDA nr. 249/2011, susținând în esență faptul că arbitrii nu sunt o instanță judecătorească.

Potrivit dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 554/2004, competență să se pronunțe asupra excepției de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual, de care depinde soluționarea litigiului pe fond, este „instanța investită cu fondul litigiului”.

Întrucât este evident că completul arbitral ce a pronunțat hotărârea arbitrală apelată nu face parte din sistemul instanțelor judecătorești, Curtea urmează să analizeze dacă acesta poate fi asimilat unei „instanțe” în sensul dispozițiilor art. 4 din Legea nr. 554/2004, în raport cu cadrul juridic specific care reglementează instituția arbitrajului în materia drepturilor de autor și a drepturilor conexe, dar și cu criteriile stabilite în mod constant în jurisprudența Curții de Justiție a Uniunii Europene în definirea conceptului de „instanță”, sens în care Curtea va avea în vedere, cu titlu orientativ, principiile enunțate de CJUE în Hotărârea din data de 31 mai 2005 în Cauza C-53/03 privind pe Syntetairismos Farmakopoion Aitolias & Akarnanias (Syfait) și alții, Panellinos syllogos farmakopothikarion, Interfarm - A. Agelakos & Sia OE și alții, K.P. Marinopoulos Anonymos Etairia emporias kai dianomis farmakeftikon proïnton și alții, împotriva GlaxoSmithKline pic și GlaxoSmithKline AEVE (Hotărârea Syfait); în Hotărârea din data de 12 iunie 2014 în Cauza C-377/13 privind pe Ascendi Beiras Litoral e Alta, Auto Estradas das Beiras Litoral e Alta SA împotriva Autoridade Tributária e Aduaneira, dar și în Hotărârea din data de 31 ianuarie 2013, pronunțată în Cauza C-394/11 privind pe Valeri Hariev Belov împotriva CHEZ Elektro Balgaria AD, Lidia Georgieva Dimitrova, Roselina Dimitrova Kostova, Kremena Stoyanova Stoyanova, CHEZ Razpredelenie Balgaria AD, Ivan Kovarzhchik, Atanas Antonov Dandarov, Irzhi Postolka, Vladimir Marek, Darzhavna Komisija (Hotărârea Belov).

În esență, potrivit acestei jurisprudențe, pentru a aprecia dacă un organism are caracterul unei „instanțe”, CJUE ia în considerare un ansamblu de elemente, precum originea legală a organismului, caracterul său permanent, caracterul obligatoriu al competenței sale, natura contradictorie a procedurii, aplicarea de către organism a normelor de drept, precum și independența acestuia. Prin urmare, CJUE califică un anumit organism drept „instanță” atât în funcție de criterii structurale, cât și de criterii funcționale. Un organism poate fi calificat drept „instanță” atunci când îndeplinește o funcție jurisdicțională, în timp ce atunci când exercită alte funcții, în special de natură administrativă, această calificare nu îi este recunoscută (de exemplu, Ordonanța din 26 noiembrie 1999, ANAS, C-192/98, punctul 22).

Aplicând aceste criterii, Curtea reține că organizarea și funcționarea corpului de arbitri care funcționează pe lângă Oficiul Român pentru Drepturile de Autor are ca temei Legea nr. 8/1996 și Hotărârea Guvernului nr. 401/2006, fiind, în consecință, o formă alternativă de soluționare a unei categorii de litigii din materia drepturilor de autor și a drepturilor conexe (prevăzute expres de Legea nr. 8/1996).

Modalitatea de organizare și funcționare a corpului de arbitri de pe lângă ORDA, modul de numire a arbitrilor, precum și regulile de procedură aplicabile procedurii arbitrale sunt reglementate prin regulamentul aprobat prin Decizia nr. 270/2010, cu mențiunea că, potrivit art. 9 din Regulament, această procedură se completează cu dispozițiile referitoare la arbitraj din Codul de procedură civilă, în măsura în care sunt compatibile cu natura procedurii reglementate prin Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe.

Ca o primă concluzie, din acest cadru legislativ se observă distincția crucială între arbitrajul în sens strict (de jurisdicție alternativă având caracter privat), care se întemeiază pe voința părților de a sesiza o instanță nonetatică (privată), și forma specifică de arbitraj din materia drepturilor de autor și a drepturilor conexe, la care părțile sunt obligate să recurgă, prin voința legiuitorului.

Prin urmare, competența generală a arbitrajului de față nu își are izvorul în acordul părților (clauză de arbitraj), ci în lege, iar părțile nu sunt libere să stabilească principiile de funcționare ale completului arbitral sau normele de procedură aplicabile.

Chiar dacă componența concretă a completului de arbitri se stabilește în mod distinct, pentru fiecare cauză, acest fapt nu neagă originea legală a funcționării sale și nici caracterul permanent, întrucât dreptul părților de a solicita constituirea completului arbitral și modul de numire a arbitrilor rezultă din legislație (art. 131² din Legea nr. 8/1996 și Regulament).

Potrivit art. 606 din Codul de procedură civilă, hotărârea arbitrală comunicată părților este definitivă și obligatorie, iar potrivit art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996 este executorie de drept până la pronunțarea soluției curții de apel cu privire la menținerea sau modificarea metodologiilor.

Rezultă că este îndeplinită și condiția jurisdicției obligatorii a arbitrajului reglementat de Legea nr. 8/1996, fiind gândit ca o alternativă reală la justiția tradițională, în scopul soluționării litigiilor într-un termen mai scurt.

Regulile Codului de procedură civilă referitoare la arbitraj garantează caracterul contradictoriu al procedurii, egalitatea părților și aplicarea normelor de drept, iar dispozițiile art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996 garantează faptul că încălcarea acestor reguli deschide părții interesate o cale de atac la instanță (apelul la Curtea de Apel București).

Independența arbitrilor rezultă din dispozițiile art. 1 alin. 2 și art. 2 alin. 2 din Regulament (norme ce urmăresc să asigure aspectul extern, independența arbitrilor față de persoane/instituții terțe în raport cu litigiul) și din dispozițiile art. 547 din Codul de procedură civilă coroborate cu cele ale art. 562 și 563 din Codul de procedură civilă (intitulate marginal „incompatibilitatea arbitrilor”, „cererea de recuzare”, „intervenția instanței”), al căror scop constă în asigurarea aspectului intern, a imparțialității membrilor completului arbitral și a lipsei interesului personal în ceea ce privește o anumită cauză.

Toate aceste caracteristici esențiale ale arbitrajului reglementat de Legea nr. 8/1996 — organism independent, care pronunță soluții obligatorii și executorii, în urma unei proceduri contradictorii, care nu este instituit prin voința părților, ci caracterul obligatoriu al jurisdicției sale rezultă din voința legiuitorului — constituie tot atâtea motive pentru care Curtea a ajuns la concluzia că specificul arbitrajului de față dă posibilitatea asimilării completului arbitral cu „instanța investită cu fondul litigiului”, ce are competența de a se pronunța asupra

excepției de nelegalitate a unui act administrativ cu caracter individual, de care depinde soluționarea litigiului pe fond.

În al cincilea rând (criticile de la pct. C.2 din motivele de apel), apelanta ADPFR solicită respingerea ca neîntemeiată a cererii de arbitraj formulate de UPFR, în ceea ce privește stabilirea comisionului de colectare, susținând că nu datorează UPFR un comision distinct de cel stabilit prin protocolul publicat prin Decizia ORDA nr. 77/2009, situație ce ar echivala cu o discriminare a sa față de restul semnatarilor acordului, dar și cu o contestare a acestui protocol de către UPFR.

Critica este nefondată, Curtea constatând că sunt întemeiate apărările formulate de UPFR la acest punct, conform cărora comisionul solicitat prin prezenta cerere are o natură juridică diferită de cel stabilit prin art. 2 alin. 1 și art. 6 din protocolul adoptat prin Decizia nr. 77/2009, deoarece în prezenta cauză UPFR nu stă în calitate de colector unic al remunerației compensatorii pentru copia privată, ci ca beneficiar al acesteia, la fel ca și apelanta ADPFR.

Într-adevăr, Curtea reține că remunerația compensatorie pentru copia privată este cea prevăzută de Hotărârea arbitrală din data de 13 aprilie 2006, publicată în Monitorul Oficial al României prin Decizia ORDA nr. 86/2006, astfel cum a fost modificată prin Decizia civilă nr. 134A/24.05.2007, pronunțată de Curtea de Apel București, publicată în Monitorul Oficial prin Decizia ORDA nr. 279/2007.

La momentul adoptării Hotărârii arbitrale din data de 13 aprilie 2006 privind stabilirea modalității de repartizare între organismele de gestiune colectivă beneficiare ale remunerației compensatorii pentru copia privată colectată de organisme de colectori unici, organismele colectori unici erau COPYRO (desemnat colector unic al remunerației compensatorii convenite titularilor de drepturi pentru copia privată pentru opere reproduse de pe hârtie) și UPFR (desemnat colector unic al remunerației compensatorii convenite titularilor de drepturi pentru copia privată pentru opere reproduse după înregistrări sonore sau audiovizuale), iar organismele de gestiune colectivă beneficiare ale remunerației compensatorii pentru copia privată erau COPYRO, CREDIDAM, DACIN-SARA, UCMR-ADA, UPFR-ARGO, UPFR și VISARTA.

Prin protocolul adoptat prin Decizia ORDA nr. 77/2009 (art. 1) UPFR a fost desemnat colector unic pentru colectarea remunerației compensatorii pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore sau audiovizuale, calitate în care are dreptul la un comision de colectare și repartizare de 2% din remunerația colectată într-un an, comision ce este datorat de organismele de gestiune colectivă beneficiare, reprezentate ale câte unei categorii de titulari: CREDIDAM, DACIN-SARA, UCMR-ADA, UPFR-ARGO și UPFR (organismele de gestiune colectivă COPYRO și VISARTA fiind beneficiare ale remunerației în domeniul operelor reproduse de pe hârtie, respectiv în domeniul artelor vizuale — ce nu fac obiectul prezentei cauze).

Prin urmare, neavând calitatea de organism de gestiune colectivă beneficiar reprezentativ al unei categorii de titulari, ci de organism de gestiune beneficiar în același domeniu de creație ca și UPFR, apelanta ADPFR nu datorează comisionul de colectare datorat colectorului unic de către organismele de gestiune reprezentative ale categoriilor de titulari (prevăzut la art. 2 alin. 1 și art. 6 din protocolul adoptat prin Decizia nr. 77/2009), ci doar comisionul de repartizare datorat organismului desemnat colector unic în același domeniu de creație și în cadrul aceleiași categorii de titulari, respectiv producătorii de fonograme.

Comisionul pe care apelanta ADPFR urmează să îl achite UPFR se aplică la sumele pe care UPFR le va repartiza apelantei în baza criteriilor stabilite prin prezenta hotărâre arbitrală, iar nu la totalitatea sumelor colectate de UPFR.

2. La punctul 2 al motivelor de apel, apelanta ADPFR solicită schimbarea pe fond a hotărârii arbitrale apelate, atât în ceea ce privește stabilirea criteriului de repartizare a remunerației compensatorii pentru copia privată între cele două organisme, cât și în ceea ce privește comisionul datorat UPFR, pentru setul de argumente expuse la acest punct.

În primul rând, apelanta susține nelegalitatea criteriului de repartizare stabilit de completul arbitral, pe motiv că se încalcă criteriul utilizării reale a repertoriului stabilit cu rang de principiu prin dispozițiile art. 127 alin. 1 din Legea nr. 8/1996, susținând de asemenea incidența dispozițiilor art. 106⁵ din lege, potrivit cărora legiuitorul se raportează la utilizarea operelor purtătoare de drepturi de autor, coroborate cu cele ale art. 107 alin. (1) din lege.

Critica este nefondată, Curtea constatând faptul că în reglementarea regimului juridic al copiei private legiuitorul nu a stabilit, cu rang de principiu, criteriul utilizării reale a repertoriului, în defavoarea criteriului proporției repertoriului gestionat de fiecare dintre organismele de gestiune colectivă, așa cum în mod greșit susține apelanta.

În ceea ce privește regimul juridic al excepției privind copia privată stabilit în dreptul intern, se reține că sediul materiei este dat de dispozițiile art. 105 alin. (1) lit. a) din lege, textul art. 106 din lege nefiind incident. Dispozițiile art. 105 alin. (1) lit. a) din lege reglementează dreptul producătorilor de înregistrări sonore de a autoriza/interzice reproducerea, prin orice mijloc și sub orice formă, a propriilor înregistrări sonore; pe când art. 106⁵ reglementează un drept patrimonial distinct al producătorilor de fonograme, acela de a obține o remunerație unică echitabilă pentru utilizarea directă sau indirectă a fonogramelor, utilizare realizată (prevăde în mod expres textul) prin radiodifuzare sau prin orice modalitate de comunicare către public; or atât radiodifuzarea operei, cât și comunicarea publică a acesteia nu se confundă cu reproducerea acesteia (astfel cum a fost definită această noțiune la art. 14 din lege).

Dreptului producătorilor de fonograme de a autoriza/interzice reproducerea propriilor înregistrări sonore îi corespunde obligația corelativă a utilizatorilor de a se abține de la reproducerea unei opere protejate, fără permisiunea titularilor.

Însă, în dreptul intern, legiuitorul a reglementat un regim juridic excepțional de la „dreptul comun” menționat mai sus, în sensul că a introdus o limită a exercițiului drepturilor conexe de autor, prevăzând excepția privind copia privată. În cadrul acestui regim juridic cu caracter de excepție, legiuitorul recunoaște utilizatorilor dreptul de a realiza copii private ale operelor protejate, în condițiile reglementate prin dispozițiile art. 107 corelate cu cele ale art. 34 din lege. Conform reglementării, dreptul exclusiv de reproducere al titularilor și obligația corelativă a utilizatorilor de a se abține de la reproducerea neautorizată a unui obiect protejat se sting, în ceea ce privește copiile private, legiuitorul prevăzând în contrapartidă dreptul titularilor la plata unei remunerații compensatorii [art. 107 alin. (1) din lege] și obligația corelativă a utilizatorilor de a finanța această compensație echitabilă.

În consecință, regimul juridic al excepției privind copia privată astfel cum este reglementat de Legea nr. 8/1996, prevede înlocuirea raportului juridic de drept comun cu un nou raport juridic, în care obiectul remunerației compensatorii constă în despăgubirea titularilor pentru prejudiciul cauzat acestora prin realizarea, fără autorizare, a unei copii private după operele lor.

Specificul reglementării rezultă și din faptul că debitorul acestei obligații de despăgubire nu este utilizatorul care realizează copia privată a obiectului protejat, ci fabricanții și/sau importatorii de suporturi și de aparate prevăzute la art. 34 alin. (2) [art. 107 alin. (2) din lege], iar creditorul obligației de remunerare nu este titularul a cărei operă este reprodusă în copie privată, ci organismul de gestiune colectivă [art. 123¹ lit. a) din lege].

În acest context normativ, principiul care rezultă din legislația drepturilor de autor și a drepturilor conexe este acela că nivelul remunerației compensatorii este legat de prejudiciul cauzat titularilor de drepturi ca urmare a realizării copiilor private.

Transpunând acest principiu la speța de față, reiese că nivelul remunerației compensatorii colectate pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore este strâns legat de prejudiciul cauzat titularilor de drepturi, în speță producătorii de fonograme, ca urmare a realizării copiilor private. Cu alte cuvinte, și repartizarea remunerației compensatorii între cele două organisme colective beneficiare în cadrul aceleiași categorii de creație și în cadrul aceleiași categorii de titulari (respectiv producătorii de fonograme) UPFR și ADPFR este logic să respecte același principiu, motiv pentru care Curtea constată că în mod corect completul de arbitri a stabilit drept criteriu de repartizare criteriul proporției repertoriului gestionat de fiecare dintre organismele de gestiune colectivă, atât timp cât, în final, scopul repartizării este despăgubirea titularilor al căror repertoriu este gestionat de fiecare dintre organismele de gestiune UPFR și ADPFR.

În ceea ce privește invocarea de către apelantă a dispozițiilor art. 127 alin. (1) din lege, Curtea observă că textul se referă la regulile aplicabile statutului fiecărui organism de gestiune colectivă în parte, iar nu la relațiile dintre două organisme de gestiune colectivă pe aceeași sursă, prevăzând că, cu ocazia repartizării drepturilor colectate către titularii proprii, al căror repertoriu îl gestionează, fiecare organism de gestiune trebuie să respecte regula proporționalității cu utilizarea reală a repertoriului titularilor de drepturi.

În ceea ce privește criteriul propus de apelanta ADPFR, al ponderii marcajelor holografice, Curtea constată că scopul actului normativ indicat în susținerea acestui criteriu, Ordonanța Guvernului nr. 25/2006 privind întărirea capacității administrative a Oficiului Român pentru Drepturile de Autor, este acela al înființării și administrării de către ORDA a registrelor naționale în domeniul dreptului de autor și al drepturilor conexe, văzute ca instrumente unitare de evidență, la nivel național, a fonogramelor, videogramelor și a programelor pentru calculator introduse în circuitul comercial pe teritoriul României, a marcajelor holografice aplicate pe acestea, precum și a persoanelor fizice autorizate, asociațiilor familiale și a persoanelor juridice care

desfășoară activități cu fonograme, videograme și programe pentru calculator pe teritoriul României.

Însă, așa cum corect susține intimata UPFR, trebuie să se țină cont de natura copiei private, în care remunerația este datorată pentru copia privată realizată, în timp ce actul normativ și criteriul hologramelor invocate de către apelantă au în vedere distribuirea/comercializarea originalului sau a copiilor, în forma tangibilă, ale unei fonograme, videograme ori a unui program pentru calculator. Așa cum s-a arătat în cele ce precedă, cu ocazia dezvoltării regimului juridic al excepției privind copia privată, remunerația compensatorie este datorată de fabricanții și/sau importatorii de suporturi și aparate, pentru suporturile și aparatele prevăzute la art. 34 alin. (2) din lege, iar, în concret, Lista suporturilor și aparatelor pentru care se datorează remunerația compensatorie pentru copia privată pentru operele reproduse după înregistrări sonore și audiovizuale a fost publicată, conform Deciziei ORDA nr. 61/2009.

În ceea ce privește criticile referitoare la nivelul comisionului de colectare și repartizare, Curtea constată că motivele pentru care completul arbitral a stabilit la 5% nivelul comisionului datorat organismului de gestiune desemnat colector unic pentru sursa copie privată a operelor reproduse după înregistrări sonore nu au fost contestate de către apelantă, critica sa la acest punct constând în aceea că UPFR nu a explicat în niciuna din cererile formulate în arbitraj în ce constau cheltuielile de colectare ce s-ar ridica la nivelul a 7% din sumele colectate și nici nu a adus nicio dovadă în susținerea solicitării privind stabilirea unui comision suplimentar față de cel deja reținut.

Susținerea referitoare la adăugarea comisionului în discuție la cel stabilit prin protocolul adoptat prin Decizia ORDA nr. 77/2009 a fost analizată în cele ce precedă, iar critica potrivit căreia comisionul de 5% s-ar aplica la totalul sumelor colectate nu poate fi reținută, atât timp cât hotărârea arbitrală nu prevede acest lucru, iar UPFR a arătat că el se aplică doar asupra remunerațiilor convenite ADPFR.

În ceea ce privește critica privind producerea unor dovezi de către UPFR, Curtea o respinge, constatând că motivul pentru care completul arbitral a stabilit acest quantum al comisionului este acela al simplificării mecanismelor de repartizare, în considerarea operațiunilor presupuse de colectarea și repartizarea remunerației.

Pentru aceste motive, în temeiul dispozițiilor art. 480 alin. (1) din Codul de procedură civilă și art. 131 alin. (9) din Legea nr. 8/1996 privind drepturile de autor și drepturile conexe, Curtea va respinge apelul formulat de apelanta ADPFR, ca nefondat.

În temeiul dispozițiilor art. 453 alin. (1) din Codul de procedură civilă, va obliga apelanta la plata sumei de 15.686 lei către intimată, cu titlu de cheltuieli de judecată în apel, dovedite cu factura AS 2015 045 din data de 10.01.2015 și extrasul de cont.

În temeiul dispozițiilor art. 131² alin. (9) din Legea nr. 8/1996, soluția Curții de Apel București se comunică Oficiului Român pentru Drepturile de Autor.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Respinge apelul formulat de apelanta Asociația pentru Drepturile Producătorilor de Fonograme din România, cu sediul în București, str. Traian nr. 2, bloc F-1, sc. 4, ap. 15, sectorul 3, împotriva Hotărârii arbitrale nr. 1/27.05.2015, pronunțată în Dosarul de arbitraj nr. 2/2013 de completul arbitral, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 401 din 8 iunie 2015, în contradictoriu cu intimata Uniunea Producătorilor de Fonograme din România, cu sediul în București, bd. Nicolae Titulescu nr. 88B, sectorul 1, ca nefondat.

Obligă apelanta la plata sumei de 15.686 lei către intimată.

Definitivă.

Pronunțată în ședința publică, azi, 20.11.2015.

Președinte,
Mirela Steluța Croitoru

Grefier,
Florinele Jipa

Judecător,
Liviu Eugen Făget

ABONAMENTE LA PUBLICAȚIILE OFICIALE PE SUPORT FIZIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Nr. crt.	Denumirea publicației	Valoare (TVA 5% inclus) — lei		
		12 luni	3 luni	1 lună
1.	Monitorul Oficial, Partea I	1.310	360	131
2.	Monitorul Oficial, Partea I, limba maghiară	1.640		150
3.	Monitorul Oficial, Partea a II-a	2.460		220
4.	Monitorul Oficial, Partea a III-a	470		50
5.	Monitorul Oficial, Partea a IV-a	1.880		170
6.	Monitorul Oficial, Partea a VI-a	1.750		160
7.	Monitorul Oficial, Partea a VII-a	600		55
8.	Colecția Legislația României	500	130	
9.	Colecția Hotărâri ale Guvernului României	800		75

NOTĂ:

Monitorul Oficial, Partea I bis, se multiplică și se achiziționează pe bază de comandă.

ABONAMENTE LA PRODUSELE ÎN FORMAT ELECTRONIC

— Prețuri pentru anul 2016 —

Produs	Abonamentul FLEXIBIL (Monitorul Oficial, Partea I + alte 3 părți ale Monitorului Oficial, la alegere)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	60	150	380	910	2.000	550	1.380	3.450	8.280	18.220
ExpertMO	100	250	630	1.510	3.320	1.000	2.500	6.250	15.000	33.000

Produs	Abonamentul COMPLET (Monitorul Oficial, Partea I + toate celelalte părți ale Monitorului Oficial)									
	Lunar					Anual				
	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300	Online/ Monopost	Rețea 5	Rețea 25	Rețea 100	Rețea 300
AutenticMO	70	180	450	1.080	2.380	650	1.630	4.080	9.790	21.540
ExpertMO	120	300	750	1.800	3.960	1.200	3.000	7.500	18.000	39.600

Colecția Monitorul Oficial în format electronic, oricare dintre părțile acestuia	70 lei/an
--	-----------

Prețurile sunt exprimate în lei și conțin TVA.

Mai multe informații puteți găsi pe site-ul www.expert-monitor.ro, unde puteți aplica online comanda.

EDITOR: GUVERNUL ROMÂNIEI

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; C.I.F. RO427282,
 IBAN: RO55RNCB0082006711100001 Banca Comercială Română — S.A. — Sucursala „Unirea” București
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 Direcția de Trezorerie și Contabilitate Publică a Municipiului București
 (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, internet: www.monitoruloficial.ro
 Adresa pentru publicitate: Centrul pentru relații cu publicul, București, șos. Panduri nr. 1,
 bloc P33, parter, sectorul 5, tel. 021.401.00.70, fax 021.401.00.71 și 021.401.00.72
 Tiparul: „Monitorul Oficial” R.A.

